

SPECIALISTKA

STEPHENIE
MEYEROVÁ

THRILLER

SPECIALISTKA

Vyšlo také v tištěné verzi

EGMONT

Objednat můžete na

www.egmont.cz

www.albatrosmedia.cz

Stephenie Meyerová

Specialistka – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

SPECIALISTKA

Od autorky:

Stmívání

Nový měsíc

Zatmění

Rozbřesk

Hostitel

Krátký druhý život Bree Tannerové

Stmívání speciální edice: Život a smrt

SPECIALISTKA

STEPHENIE MEYEROVÁ

Postavy a události z této knihy jsou smyšlené. Jakákoli podobnost se skutečnými postavami, žijícími či zemřelými, je náhodná a nezamýšlená autorkou.

Copyright © 2016 by Stephenie Meyer

Skenování, ukládání a distribuce této knihy bez povolení je krádež autorčina intelektuálního vlastnictví. Pokud si přejete získat povolení k použití materiálu z této knihy (pro jiné než recenzní účely), kontaktujte prosím permissions@hbgusa.com. Děkujeme vám za podporu autorských práv.

Original title: The Chemist

Vydalo nakladatelství EGMONT,
v Praze roku 2017 ve společnosti Albatros Media a. s.
se sídlem Na Pankráci 30, 140 00 Praha 4.

Číslo publikace 31 589

Z anglického originálu přeložila Jana Stupavská

Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec

Technická redaktorka Alena Mrázová

Sazba Art D – Grafický ateliér Černý, s.r.o.

E-book konverzi provedl Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

E-book konverze © Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

ISBN tištěné verze 978-80-252-4105-9

ISBN e-knihy 978-80 252-4203-2

TS 14. První vydání

www.egmont.cz

www.albatrosmedia.cz

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

Tato kniha je věnovaná Jasonu Bourneovi a Aaronu Crossovi

*(a také Asye Muchnickové a Meghan Hibbettové,
které s nadšením podporují a podněcují moji posedlost)*

KAPITOLA PRVNÍ

Pro Chris Taylorovou – tak si totiž momentálně říkala – se vše, co dnes musela udělat, už stalo rutinou. Vstát sice musela mnohem dříve, než by se jí líbilo, potom ale jako obvykle rozmontovala a uložila na místo všechna obvyklá noční bezpečnostní opatření. Byla sice hrozná otrava to všechno večer chystat jen proto, aby to hned ráno zase uklidila, ale chvilka lenivění za její život opravdu nestála.

Po téhle každodenní povinnosti Chris nastoupila do nenápadného sedanu – byl už pěkných pár let starý, ale neměl žádné větší šrámy, kvůli kterým by bylo snadné si jej zapamatovat – a celé hodiny a hodiny jela. Přejela tři významnější hranice – to mezi státy – a nespočet hranic bezvýznamných mezi okresy, a i když dosáhla správné vzdálenosti od místa, kde bydlela, pro jistotu stejně postupně zavrhlá několik měst, která cestou míjela. Jedno bylo moc malé, z dalšího vedly jen dvě cesty, tamto zas vypadalo, že do něj nikdo nejezdí, a tak nebyla šance, že by tam mezi davy turistů neupoutala něčí pozornost navzdory tomu, že udělala všechno pro to, aby vypadala co neobyčejnější a ničím na sebe neupozorňovala. Poznamenala si ale pár míst, kam by se mohla chtít později vrátit – obchod s potřebami pro svařování, obchod s armádními přebytky a farmářský trh. Blížila se sezona broskví, takže by si měla udělat zásoby.

Pozdě odpoledne konečně dorazila na rušné místo, kde nikdy dříve nebyla. Dokonce i veřejná knihovna tu dnes praskala ve švech.

Knihovny měla ráda. Veřejné a neplacené připojení bylo vždycky těžší vystopovat.

Zaparkovala u západního křídla budovy, daleko z dohledu kamery, umístěné nad vchodem. Uvnitř byla většina počítačů zrovna zabraná a kolem postávalo pár lidí, kteří čekali, až se uvolní místo, a tak se šla trochu porozhlédnout. Zalezla si do oddělení biologie a hledala, co by ji zaujalo. Zjistila ovšem, že už přečetla všechno, co by se jí mohlo hodit. Vyhledala tedy nejnovější knihy od svého oblíbeného autora špiónážních románů, bývalého příslušníka speciálního námořního komanda, a k tomu přibrala pár podobných titulů. Když si šla najít nějaké dobré místo, kde by počkala, až se u počítačů trochu uvolní, pocítila vinu – jako obvykle. Krást v knihovně bylo tak nevkusné! Ale zařídit si v knihovně členství nepřicházelo v úvahu z mnoha důvodů. A ona měla pocit, že díky tomu, co se v těch knihách dočte, by mohla být o něco víc v bezpečí. A když měla volit mezi vinou a nebezpečím, dávala přednost pocitu provinění.

Ne že by jí rozumově nebylo jasné, že to z devadesáti devíti procent nemá smysl – bylo vysoce nepravděpodobné, že by jí jakákoliv fikce mohla být opravdu užitečná –, ale veškerým odborným dostupným materiálem založeným na faktech už se dávno prokousala. A když nemohla čerpat z těch nejlepších, spokojila se s nejhoršími. Když neměla *něco, cokoliv*, z čeho by mohla čerpat, panikařila. A při svém posledním podobném lovu v obskurních zdrojích něco praktického navíc přece jenom vyčetla. Už to zahrnula do své rutiny.

Usadila se do vybledlého křesla v zastrčeném koutku, ze kterého dobře viděla na kóje s počítači, a předstírala, že si čte vrchní knížku ze své hromádky. Z toho, jak někteří z těch, kteří počítače zrovna používali, měli své věci rozházené všude po stole – jeden z nich si dokonce sundal boty –, poznala, že tam budou ještě dlouho. Nejslibněji vypadala kóje, v níž byla dívka s vystresovaným pohledem a s hromadou knih z dopo-

ručené četby. Nevypadalo to, že brouzdá po sociálních sítích – vážně si vypisovala tituly a autory, které jí vyplivnul vyhledávací systém. Zatímco čekala, skláněla Chris hlavu ke knize, opřené v ohybu levé ruky. Žiletkou schovanou v pravé ruce šikovně odřízla magnetický proužek z hřbetu knihy a strčila ho do mezírky mezi sedadlem a opěradlem křesla. S předstíraným nezájmem se přesunula k další knize z hromádky.

Když se dívka vydala hledat další zdroje, Chris už byla hotová a romány měla v batohu. Dávala si pozor, aby nepůsobila dojem, že spěchá, na volné židli ale byla dřív, než si kdokoli z kolem postávajících všiml, že svou šanci právě prošvihl.

Kontrola mailů zabrala asi tři minuty.

Vždycky potom musela jet zase čtyři hodiny – pokud to tedy zrovna nebrala oklikami –, aby se dostala zpět do dočasného domova. Pak samozřejmě bylo třeba znovu nachystat zabezpečení na noc, než mohla konečně jít spát.

Den určený na čtení mailů byl vždycky dlouhý...

Mezi jejím současným životem a tímhle mailovým účtem nebyla sice žádná spojitost – žádná stejná IP adresa, žádné zmínky o konkrétních místech či jménech. A hned jak si poštu přečetla, a když to bylo potřeba, odpověděla, vypadla ze dveří a ujížděla z města, aby mezi sebe a ono místo dostala co nejvíce kilometrů. Jen pro jistotu.

Jen pro jistotu se stalo Chrisinou mantrou. Žila život, kdy se na vše musela přehnaně připravovat, ale, jak si často připomínala, bez té přípravy by nežila vůbec žádný život.

Bylo by hezké, kdyby nemusela podstupovat takové riziko, ale peníze jí také nemohly vydržet věčně. Většinou to řešila tak, že si našla nějakou podřadnou práci v menším podniku, nejlépe v nějakém, který se moc neprezentoval v online světě, ale taková práce jí zajistila peníze jen na to nejnnutnější – na jídlo a na nájem. Nikdy ne na podstatnější věci, jako jsou falešné doklady, laboratorní zařízení a chemikálie. Takže se

internetu úplně vzdát nemohla, protože právě zde občas objevila klienta, který jí umožnil získat další věci, které chtěla a potřebovala. A pak dělala všechno pro to, aby k ní nová práce nepřivedla pozornost těch, kteří chtěli, aby přestala existovat.

Poslední dva mailové dny nepřinesly své ovoce, takže teď měla radost, že na ni čekala zpráva. Radost tedy trvala asi tak dvě desetiny vteřiny, než si přečetla adresu odesílatele.

l.carston.463@dpt11a.net

Použil skutečnou mailovou adresu, kterou bylo možné vystopovat k jejím bývalým zaměstnavatelům. Vstaly jí chlupy na zátylku a tělem jí začal proudit adrenalin – *uteč, uteč, uteč*, jako by jí křičel v žilách –, jedna její část byla ale pořád schopná žasnout nad jeho arogancí. Vždycky znovu a znovu ji překvapilo, jak nedbalí uměli být.

Ještě tu nemůžou být, přesvědčovala se a vyděšenýma očima pročesávala místnost, aby našla muže s příliš širokými rameny v tmavém obleku, s vojenským sestřihem, kohokoli, kdo by se k ní blížil. Přes tabulky skla viděla své auto a *zdálo se*, že s ním nikdo nemanipuloval... ne že by ho celou tu dobu sledovala.

Takže ji znovu našli. Nemohli ale vědět, *kdy* se rozhodne zkontrolovat si maily. To až pověřivě nechávala na náhodě.

V tuhle chvíli se už v nějaké šedé kanceláři spustil alarm, možná v několika kancelářích, dokonce se snad někde i rozblíkala červená světla. Určitě existoval nějaký protokol, který se aktivoval při vystopování téhle IP adresy. A ruku do ohně by dala za to, že budou mobilizovány celé jednotky. Ale i kdyby použili helikoptéry – a ta možnost tu rozhodně byla –, měla pořád ještě pár minut. Dost na to, aby se podívala, co Carston chce.

Předmět zněl *Unavená z útěku?*

Hajzl.

Kliknutím zprávu otevřela. Nebyla dlouhá.

Změnili jsme strategii. Potřebujeme tě. Pomohla by neoficiální omluva? Můžeme se setkat? Nežádal bych tě o to, ale jde o životy. O hodně, hodně životů.

Carstona měla vždycky docela ráda. Přišel jí lidštější než většina ostatních kravaťáků pracujících pro Oddělení. Někteří z nich – hlavně ti v uniformě – byli vyloženě děsiví. Což bylo asi dost pokrytecké hodnocení, vzhledem k tomu, co bývalo *její* prací.

Takže samozřejmě chtěli, aby kontakt navázal Carston. Věděli, že je osamělá a vydešená, a tak vyslali starého přítele, aby se cítila v bezpečí. Dávalo to smysl a nejspíš by neměla problém to prokouknout i sama, ale neuškodilo, že stejná taktika byla použita v jednom z románů, které ukradla.

Dovolila si hluboký nádech a třicet vteřin soustředěného přemýšlení. Nejdůležitější teď byl další krok – dostat se z knihovny, z tohohle města, z tohohle státu, co nejrychleji to půjde – a rozhodnout se, jestli to bude stačit. Byla její momentální identita stále bezpečná, nebo nastal čas se znovu přemístit?

Jenže tyhle kroky mařila představa Carstonovy nabídky.

Co když...

Co když by tohle vážně mohl být způsob, jak je donutit ji nechat na pokoji?

Co když její *jistota*, že je to past, pramení z toho, že je paranoidní a čte moc špionážních románů?

Pokud by ta práce byla hodně důležitá, třeba by jí na oplátku vrátili život.

Nejspíš ne.

Ale stejně, nemělo smysl předstírat, že Carstonův mail nedostala.

Odpověděla tak, jak si myslela, že chtěli, i když plán měla v hlavě zatím jen v hrubých obrysech.

Jsem unavená z hodně věcí, Carstone. Tam, kde jsme se poprvé setkali, ode dneška za týden, v poledne. Pokud s tebou uvidím někoho dalšího, zmizím, a tak dále a tak dále, znáš to. Tak nedělej hlouposti.

Vzápětí byla zase na nohou a mizela rychlou chůzí, kterou dovedla k dokonalosti. Navzdory svým krátkým nohám vypadala uvolněnější, než ve skutečnosti byla. Odpočítávala v duchu vteřiny, zvažovala, jak dlouho by trvalo helikoptéře přiletět z DC až sem. Samozřejmě by mohli uvědomit místní složky, ale to nebyl jejich styl. Neměl výsledky, které požadovali, a tihle lidé skutečně nebyli trpěliví. Byli zvyklí dostat to, co chtějí, ve chvíli, kdy to chtějí. A ji už chtěli mít mrtvou tři roky.

Tenhle mail nemohl být změna jejich strategie. *Byla* to past.

Musela předpokládat, že to tak je. Paranoia, to, jak si vytýčila hranice svého světa, byl důvod, proč ještě dýchala.

Ale byla tu část jejího mozku, která začala hloupě doufat...

V téhle hře, kterou hrála, byla v sázce jen maličkost, to věděla. Jen jeden život.

Jen její život.

A tenhle život, který chránila, byl jen to a nic jiného: *život*. Nejobyčejnější z obyčejných. Jedno bijící srdce, jeden pár rozpínajících se a smršťujících se plic.

Byla naživu a tvrdě bojovala, aby to tak zůstalo, ale během temných nocí občas uvažovala, za co vlastně bojuje. Stojí kvalita života, kterou si udržuje, za všechnu tu snahu? Nebylo by *uvolňující* jenom zavřít oči a nemuset je už znovu otevřít? Nebylo prázdné černé nic o něco svůdnější než ta neústupná hrůza a neustálá dřina?

Jen jedna věc jí bránila odpovědět *ano* a využít jednoho z těch tichých a bezbolestných únikových východů, které se jí nabízely. Až příliš rozvinutá soutěživost. Na medicíně jí posloužila a teď ji udržovala při životě.

Nenechá je *vyhrát*. Neposkytne jim tak jednoduché řešení jejich problému. Nakonec ji asi dostanou, ale pořádně se při tom nadřou. A taky ztratí hodně krve.

Teď byla v autě, šest bloků od nejbližšího vjezdu na dálnici. Přes krátké vlasy měla tmavou kšiltovku, většinu obličeje jí zakrývaly široké pánské brýle a její hubenou postavu maskovala veliká mikina. Obyčejnému pozorovateli by nejspíš připadala jako kluk.

Lidé, kteří ji chtěli mrtvou, už ztratili dost krve. Zjistila, že se usmívá, když si na to vzpomene. Bylo zvláštní, jak jí poslední dobou zabíjet lidi nevadilo, jak ji to uspokojovalo. Začala žíznit po krvi, což byl paradox, když o tom uvažovala. Pod jejich vedením strávila šest let a za celý ten čas se jim ani nepodařilo ji zlomit, proměnit ji na někoho, kdo si svoji práci užívá. Ale tři roky na útěku před nimi změnily hodně věcí.

Věděla, že by se jí pořád nelíbilo zabít někoho nevinného, a byla si jistá, že tohle se nezměnilo a ani nezmění. Někteří lidé v jejím oboru – *bývalém* oboru – byli psychopati, ale ráda si myslela, že právě to byl důvod, proč nikdy nebyli tak dobří jako ona. Jejich pohnutky byly špatné. Nenávisť k tomu, co dělala, jí dala sílu to dělat lépe.

V rámci jejího nového života šlo o zabíjení o vítězství. Ne v celé válce, jen jedné malé bitvě za druhou, ale pokaždé to byla výhra. Srdce někoho jiného přestalo bít, její bilo dál. Někdo si pro ni přišel, ale místo kořisti našel dravce. Hnědého samotářského pavouka, neviditelného ve své pavučině.

Tohle z ní udělali. Zajímalo by ji, jestli jsou aspoň trochu pyšní na svůj úspěch, nebo jestli jen litují, že ji dost rychle nezahladili do země.

Když měla za sebou pár kilometrů na dálnici, ulevilo se jí. Její auto byl oblíbený a běžný model, na dálnici s ní teď byly tisíce naprosto stejných vozidel, a ukradené poznávací značky vymění hned, jakmile najde vhodné místo. S městem, které zrovna opustila, ji vůbec nic nespojovalo. Minula dva výjezdy a pak sjela na tom třetím. Pokud by chtěli zablo-

kovat dálnici, nemohli mít tušení, kde to udělat. Pořád byla schovaná. Pořád byla v bezpečí.

Jet rovnou domů v tuhle chvíli samozřejmě nepřicházelo v úvahu. Zpáteční cesta jí zabrala šest hodin, kroužila po různých dálnicích a silnicích, neustále kontrolovala, jestli ji někdo nesleduje. Když se konečně dostala zpátky do svého pronajatého domku – což byla architektonická obdoba toho, čemu by se v případě auta řeklo stará kraksna –, už napůl spala. Uvažovala, že si udělá kafe, zvažovala výhody koferinového povzbuzení vykoupeného vynaloženou prací, a rozhodla se, že to s posledními zbytky energie překoná.

Vyplazila se po dvou rozviklaných schodech na verandu, automaticky se vyhnula shnilému kusu dřeva na levé straně prvního schodu a odemkla dva zámky na ocelových bezpečnostních dveřích, které sem nainstalovala hned v prvním týdnu, kdy se sem nastěhovala. Stěny – jen dřevěná konstrukce, sádkokarton, překližka a vinylový obklad – neposkytovaly dokonalou úroveň zabezpečení, ale narušitelé vždycky nejdřív zkoušeli dveře. Vypovídala o tom statistika a potvrzovala to její zkušenost. Mříže na oknech taky nebyly nějakou nepřekonatelnou překážkou, ale stačily na to, aby obyčejného zlodějíčka přiměly zaměřit se na nějaký snazší cíl. Než vzala za kliku, zazvonila na zvonek. Tři rychlá zmáčknutí, která by pro kohokoli, kdo by ji sledoval, vypadala jako jedno dlouhé. Zvuk westminsterských zvonů byl jen mírně utlumen tenkými zdmi. Rychle vešla do dveří – se zatajeným dechem, jen pro jistotu. Neozvalo se žádné tiché křupnutí rozbitého skla, takže vydechla a zabouchla za sebou dveře.

Zabezpečení domu vymýšlela celé sama. Profesionálové, o jejichž práci se zajímala původně, měli vlastní metody, žádný z nich ale neměl její schopnosti. Ani autoři různých románů, které teď používala jako příručky. Vše ostatní, co potřebovala vědět, mohla najít na YouTube. Pár součástek ze staré pračky, mikrokontrolér, který si objednala online, nový zvonek a pár dalších věcíček, a měla nastraženou solidní past.

Zamkla za sebou dva zámky a zmáčkla nejbližší vypínač u dveří, aby rozsvítila. Byly tam další dva vypínače. Prostřední z nich byl nefunkční. Třetí, ten nejdál od dveří, byl připojený ke stejnému drátu s nízkým napětím jako zvonek. Stejně jako zabezpečení a dveře i vypínače byly o několik desetiletí novější než cokoli jiného v malém předním pokoji, který fungoval jako obývací, jídelna a kuchyňka dohromady.

Všechno zůstalo tak, jak to tu nechala: zanedbaný levný nábytek – nic dost velkého na to, aby se za to mohl schovat dospělý člověk –, prázdné police a stůl, žádné ozdoby ani obrazy. Sterilní. I s vinylovou podlahou barvy avokáda a hořčice a hrbolatým stropem to tam pořád vypadalo jako malá laboratoř.

Možná to tak působilo kvůli tomu pachu. Pokoj byl tak čistý, že by narušitel ten zápach jako z obchodu s příslušenstvím pro údržbu bazénů pravděpodobně přisuzoval čisticím prostředkům. Ale pouze pokud by se dostal dovnitř, aniž by spustil její zabezpečovací systém. Pokud by ho totiž spustil, neměl by dost času si všimnout detailů v pokoji.

Zbytek domu byla jen malá ložnice a koupelna, přímo naproti předním dveřím, v cestě nebylo nic, o co by zakopla. Zhasla světlo, aby si ušetřila cestu zpátky.

Skrz jediné dveře vklopýtala do svého pokoje a jako náměsíčná, prakticky téměř po paměti nachystala všechna opatření. Skrz žaluzie do místnosti pronikalo dost světla – červených neonů z benzinky naproti přes ulici –, takže lampičku ani nerozsvěcela. Nejdřív naaranžovala dva dlouhé péřové polštáře na vršek matrace manželské postele, která zabírala většinu pokoje, do neurčitého tvaru lidského těla. Pak pod povlečení zastrkala uzavíratelné plastické sáčky plné falešné halloweenské krve. Zblízka krev nebyla moc přesvědčivá, ale ty sáčky tam byly pro útočníka, který by rozbil okno, odhrnul žaluzie a z toho místa vystřelil. Za pološera ve světle neonu by nebyl schopný rozpoznat rozdíl. Potom hlava – maska, kterou použila, byla další nákup z halloweenského vý-

prodeje, parodie na jakéhosi bezvýznamného politika, která měla ale docela realistickou barvu pleti. Trochu ji vycpala, aby odpovídala velikosti její hlavy, a přišla k ní levnou hnědou paruku. To nejdůležitější, tenký drátek, natažený mezi matrací a konstrukcí postele, byl ukrytý v nylonových pramenech vlasů. Stejný drátek vedl skrz polštář, na kterém ležela hlava. Natáhla prostěradlo, potom deku, vytvarovala ji, a pak do sebe zatočila roztřepené konce obou drátků. Kdyby se hlavy byť jen lehounce dotkla nebo trochu strčila do těla z polštářů, drátky by se rozpojily.

Odstoupila a znovu si návnadu prohlédla s přivřenýma očima. Nebyl to její nejlepší výkon, ale *vypadalo* to, jako by v posteli někdo spal. I kdyby narušitel nevěřil, že je to Chris, stejně by musel spící tělo zneškodnit, než by se ji vydal hledat.

Jen si sundala džínsy, byla moc unavená na to, aby se převlékala do pyžama. Takhle to stačilo. Popadla čtvrtý polštář a zpod postele vytáhla spacák. Přišly jí větší a těžší než obvykle. Dotáhla je do malé koupelny, hodila je do vany a udělala jen to nejnutnější. Nebude si mýt obličej, jen si vyčistí zuby.

Zbraň a plynová maska byly pod umyvadlem, schované za hromadou ručníků. Přetáhla si masku přes hlavu, utáhla řemínky, pak překryla dlaní filtr a nadechla se nosem, aby zkontrolovala utěsnění. Maska se jí správně přisála k obličejí. Vždycky to tak bylo, ale nikdy si nedovolila, aby jí stereotyp nebo únava přiměly tenhle krok vynechat. Zbraň položila na držátko na mýdlo na zdi, kam na ni z vany bez problému dosáhla. Tu zbraň nijak zvlášť nemilovala – oproti civilistům střílela docela dobře, ale jako profesionálové to neuměla. Neobešla by se ale bez ní. Věděla, že jednou nepřítel její systém odhalí a potom budou mít lidé, kteří si pro ni přijdou, plynové masky taky.

Vlastně byla překvapená, že ji její triky zachraňovaly už tak dlouho.

Se zavřenou nádobkou pohlcující chemikálie zastrčenou za ramínkem podprsenky se dověkla ty dva kroky zpátky do ložnice. Klekla si k vět-

racímu otvoru z pravé strany postele, který nikdy nepoužívala. Mřížka, která jej zakrývala, nebyla tak zaprášená, jak by měla, horní šroubky na ní byly napůl vyšroubované a spodní chyběly úplně, ale byla si jistá, že nikdo, kdo by se díval oknem, by si těchto detailů nevšiml anebo by nepochopil, co znamenají. Sherlock Holmes byl asi jediný člověk, u kterého se *nebála*, že se ji pokusí zabít.

Povolila horní šroubky a odložila mřížku stranou. Pár věcí by bylo okamžitě zřejmých komukoli, kdo by se do průduchu podíval. Zaprvé, jeho zadní strana byla utěsněná, takže už nefungoval. Zadruhé, velký bílý kyblík a velké balení baterií sem zjevně nepatřily. Nadzdvihla víko kyblíku a okamžitě ji přivítal stejný chemický zápach, který prostupoval celým předním pokojem, takže ho skoro nevnímala.

Natáhla se do tmy za kyblíkem a vytáhla nejdřív malé podivné udělátko s cívkou, kovovými výběžky a tenkými drátky, potom skleněnou ampulku velikosti svého prstu a nakonec gumovou rukavici. Umístila solenoid – zařízení, které získala z rozebrané pračky – tak, aby jeho výběžky byly napůl ponořené do bezbarvé tekutiny v kyblíku. Dvakrát těžce zamrkala, snažila se zůstat ve střehu. Tohle byla ta choulostivá část. Na pravou ruku si natáhla rukavici, pak si vytáhla nádobku zpoza ramínka podprsenky a držela ji připravenou v levé ruce. Rukou v rukavici opatrně zasunula ampulku do drážek, které do výběžků vyvrtala přímo k tomuhle účelu. Ampulka zůstala těsně pod povrchem kyseliny, bílý prášek v ní byl bezpečný a neškodný. Kdyby se ale proud, který proudil mezi drátky, které byly tak slabě spojené na posteli, přerušil, impuls by způsobil, že by se solenoid uzavřel a sklo by se rozbilo. Bílý prášek by se proměnil v plyn, který nebyl ani bezpečný ani neškodný.

Bylo to vlastně stejné opatření, jaké měla v předním pokoji, jen vedení drátků bylo jednodušší. Tuhle past měla nastraženou, jen když spala.

Vrátila zpět rukavici a mřížku a pak se s pocitem, který na to, aby se mohl nazývat úlevou, nebyl dostatečně intenzivní, doplahočila zpět do

koupelny. Dveře stejně jako průdouch by mohly někoho tak bystrého jako pan Holmes varovat – měkké gumové vložky po jejich okrajích rozhodně nebyly nic standardního. Neutěsnily koupelnu od ložnice úplně, ale poskytly by jí čas.

Napůl padla do vany, pomalu se zhroutila na svůj nadýchaný spacák. Chvilí jí trvalo, než si spát v masce zvykla, ale teď už na to ani nepomyslela a vděčně zavřela oči.

Zavrtala se do nylonového kokonu, vrtěla se, dokud se jí tvrdý čtvereček iPadu neuvelebil na kříži. Byl připojený k prodlužovací šňůře, která získávala elektřinu z obvodu v předním pokoji. Kdyby elektřina zakolísala, iPad by začal vibrovat. Ze zkušenosti věděla, že to stačilo na to, aby ji to vzbudilo, i když byla tak unavená jako dnes večer. Taky věděla, že by dokázala nádobku, kterou měla stále připravenou v levé ruce a přitisknutou k hrudi jako medvídko, otevřít a zašroubovat na místo na plynové masce za méně než tři vteřiny, i když by ještě napůl spala, byla ve tmě a zadržovala dech. Nacvičovala to mnohokrát a taky si to otestovala při třech krizových situacích, které *nebyly* nácvik. Přežila. Její systém fungoval.

I když byla vyčerpaná, musela si hlavou nechat proběhnout špatné věci ze svého dne, aby jí dovolila upadnout do bezvědomí. Byl to hrozný pocit vědět, že ji zase našli – jako fantomová bolest po amputované končetině, nebyla připojená k žádné skutečné části jejího těla, byla prostě *tam*. Taky nebyla spokojená se svou odpovědí v mailu. Vymyslela ten plán příliš rychle na to, aby si jím byla jistá. A donutilo ji to jednat rychleji, než by chtěla.

Občas, když se vrhneš po hlavě na chlapa se zbraní, zaskočíš ho. Její oblíbenou taktikou byl sice útek, momentálně ale neviděla možnost, jak se vyhnout té *druhé* alternativě. Možná zítra, až se její unavený mozek restartuje.

Obklopená svou ochrannou pavučinou spala.

KAPITOLA DRUHÁ

Seděla, čekala, až se Carston ukáže, a přemýšlela o těch předchozích případech, kdy se ji Oddělení pokusilo zabít.

Barnaby – doktor Joseph Barnaby, její rádce a poslední přítel – ji na ten první útok připravil. Ale i přes všechnu prozíravost, plánování a hluboce zakořeněnou paranoii jí život zachránilo jen štěstí v podobě velkého hrnku černého kafe.

Nevyspala se tehdy dobře. V tu dobu už pracovala s Barnabym šest let a někdy v polovině té doby se s ní podělil o svá podezření. Nejdříve nechtěla uvěřit, že by mohl mít pravdu. Svou práci dělali přesně tak, jak jim bylo nařízeno, a dělali ji dobře. *Nemůžeš to brát jako dlouhodobý stav,* trval si na svém, i když sám pracoval ve stejném útvaru už sedmnáct let. *Lidi jako my, lidi, kteří vědí věci, které nikdo nechce, abychom věděli, se nakonec stanou nepohodlní. Nemusíš udělat nic špatně. Můžeš být naprosto důvěryhodná. To oni jsou ti, kterým nemůžeš věřit.*

Jeho podezření nabrala konkrétnějších obrysů, pak se převtělila do plánování, které se změnilo na fyzickou přípravu. Barnaby měl v pečlivou přípravu velkou důvěru, i když mu nakonec nijak zvlášť neposloužila.

V posledních měsících, jak se blížil čas odchodu, se stres jenom stupňoval, a tak měla přirozeně problémy se spaním. Onoho dubnového rána potřebovala dva hrnky kafe oproti obvyklému jednomu, aby jí mozek začal fungovat. Přidejte ten hrnek navíc k malinkému močovému měchýři v malinkém těle a máte z toho malinkou doktorku, která už nesedí

u svého stolu, ale běží na záchod, která příliš spěchá na to, aby se vůbec odhlásila z pracoviště, jak bylo její povinností. A na záchodě byla, zrovna když se skrz větrací otvory dostal do místnosti ten smrtící plyn.

Barnaby byl tam, kde být měl...

Výkřiky, když umíral, byly jeho posledním dárkem, posledním varováním.

Oba si byli tak jistí, že až ta chvíle nastane, nebude to v laboratoři. Bylo by to přece nepořádné. S mrtvými těly vyvstávala spousta otázek a chytří vrazi se vždycky snažili dostat podobné důkazy co nejdál od sebe. Neútočili, když měli oběť ve vlastním obýváku.

Měla být chytřejší a nepodcenit aroganci lidí, kteří ji chtěli mrtvou. Se zákonem si hlavu nelámali. Na to byli s lidmi, kteří ty zákony vytvářeli, příliš zadobře. A taky měla brát na zřetel to, že chytrého člověka může naprosto zaskočit naprostá hloupost.

To následující tři případy byly přímočařejší. Profesionálové, jak usuzovala z toho, že pracovali sami. Zatím jen muži, ale do budoucna bylo možné, že pošlou i ženu. Jeden se ji pokusil zastřelit, druhý ubodat, třetí se jí snažil rozbít hlavu páčidlem. Všechny tyhle pokusy se minuly účinkem, protože násilí bylo spácháno pouze na polštářích.

A pak útočníci... prostě zemřeli.

Neviditelný, ale zato velmi účinný plyn tiše zaplnil malý pokoj – poté, co se drátky rozpojily, to zabralo asi dvě a půl vteřiny. Potom měl vrah naději na dožití přibližně pět vteřin, to záleželo na jeho výšce a váze. A nebylo to příjemných pět vteřin.

Podomácku vyrobená směs nebyla to samé, co použili na Barnabyho, ale bylo to podobné. Byl to nejjednodušší způsob, jaký znala, aby někoho zabila dostatečně rychle i bolestivě. A na rozdíl od spousty jejích zbraní to byl obnovitelný zdroj.

Jediné, co potřebovala, byly broskve a obchod s potřebami na údržbu bazénů. Nic takového, co by vyžadovalo nějaké povolení či schválení

nebo i jen mailovou adresu, nic, co by její pronásledovatelé mohli vystopovat.

Vážně ji proto štvalo, že se jim podařilo ji zase najít.

Byla rozzuřená už od chvíle, kdy se včera vzbudila, a jak hodiny plynuly a ona se připravovala, byla čím dál tím naštvanější.

Přiměla se trochu si zdřímnout a pak celou další noc jela ve vhodném autě vypůjčeném pomocí dokladu jakési Taylor Goldingové a nedávno získané kreditní karty na stejné jméno. Brzy ráno přijela do města, ve kterém chtěla být ze všeho nejmíň, a to její vztek dostalo na další úroveň. Vrátila auto do autopůjčovny Hertz poblíž Národního letiště Ronalda Reagana, pak přešla ulici k jiné společnosti a půjčila si nové, tentokrát s washingtonskou poznávací značkou.

Před šesti měsíci by postupovala jinak. Odesla by si věci z malého domku, který si pronajímala, prodala by své auto na internetu, koupila by si nové z peněz nějakého obyčejného občana, který si pořádně nekontroloval účty, a pak by bezcílně jela několik dní, dokud by nenašla středně velké město, které by vypadalo *správně*. Tam by znovu začala s procesem udržování se naživu.

Ale byla tu ta pitomá, zvrácená naděje, že jí Carston říká pravdu. Hodně chabá naděje. Sama o sobě by asi nebyla dostatečnou motivací, bylo v tom ještě něco jiného – malá, ale otravná obava, že někde zanedbala svou povinnost.

Barnaby jí zachránil život. Znovu a znovu. Pokaždé, když přežila další pokus o vraždu, to bylo proto, že ji varoval, že ji poučoval, že ji připravil.

Pokud jí Carston lhal – o čemž byla na devadesát sedm procent přesvědčená – a chtěl ji přepadnout, pak by *vše*, co řekl, byla lež. Včetně toho, že ji potřebují. A pokud ji nepotřebovali, znamená to, že pro tu práci našli někoho jiného, někoho stejně dobrého, jako bývala ona.

Možná ji nahradili už dávno, mohli klidně zabít už celou řadu dalších zaměstnanců, ale pochybovala o tom. Oddělení sice mělo peníze

a zdroje, ale čeho měli málo, byl personál. Trvalo dlouho najít, vypracovat a vycvičit někoho tak dobrého, jako byl Barnaby a ona sama. Lidi s takovými schopnostmi se nedali vypěstovat ve zkumavce.

Ji zachránil Barnaby. Kdo zachrání toho hlupáka, kterého naverbovali po ní? Ten nováček bude určitě geniální, stejně jako byla ona, ale neuvidí to nejpodstatnější. Zapomeň na *službu své zemi*, zapomeň na *záchranu nevinných životů*, zapomeň na *nejmodernější zařízení a přelomovou vědu a neomezený rozpočet*. Zapomeň na sedmiciferný plat. Co takhle se *ne-nechat* zabít? Osoba, která teď byla na její bývalé pozici, bezpochyby neměla vůbec tušení, že není jisté jeho nebo její přežití.

Přála by si toho člověka nějak varovat. I když by tím nemohla strávit tolik času, kolik jí ho věnoval Barnaby. I když by to byl jen jeden rozhovor: *Takhle se odvděčí lidem, jako jsme my. Příprav se.*

Ale to nepřicházelo v úvahu.

• • •

To ráno strávila dalšími přípravami. Ubytovala se v malém hotýlku Brayscott pod jménem Casey Wilsonová, tedy v dokladu bylo napsáno Casey Wilson. Řidičák, který použila, nebyl o moc přesvědčivější než ten Taylor Goldingové, ale když se registrovala, zvonily dvě telefonní linky najednou a zaneprázdněná recepční jí moc nevěnovala pozornost. Takhle brzo mají pár volných pokojů, jak jí řekla, ale Casey by musela zaplatit za den navíc, protože přihlásit se je možné až ve tři hodiny. Casey s tím bez řeči souhlasila. Recepční se ulevilo. Usmála se na Casey a poprvé se na ni pořádně podívala. Ta se snažila sebou netrhnout, protože už nezáleželo na tom, jestli si Casey bude někdo pamatovat. V příští půlhodině se Casey stane viditelná ažaž.

Casey používala jména vhodná pro muže i pro ženy naschvál. Byl to jeden z postupů, který pochytila z případů, kterými ji Barnaby krmil,

něco, co dělali skuteční špióni, ale bylo to tak logické, že na to přišli i spisovatelé. Šlo o to, že když někdo hledá v hotelu ženu, začne nejdřív se zjevně ženskými jmény na seznamu, jako je Jennifer a Cathy. Ke Casey a Terry a Drew by se dostal až v dalším kole. A jakýkoli čas navíc, který získala, byl skvělý. Minuta jí mohla zachránit život.

Casey zavrtěla hlavou na dychtivého poslíčka, který udělal krok vpřed, aby jí nabídl své služby, a dotáhla za sebou své jediné zavazadlo do výtahu. Držela tvář odvrácenou od kamery nad ovládáním výtahu. Když byla ve svém pokoji, otevřela kufr a vyndala z něj velký kufřík a tašku přes rameno se zipem. Mimo tyhle dvě věci byl kufr prázdný.

Sundala si sáčko, díky kterému vypadaly její čistě černé kalhoty s tenkým šedým svetříkem profesionálně, a pověsila ho na ramínko. Svetr měla vzadu sešpendlený, aby jí obepínal tělo. Vyndala špendlíky a nechala kolem sebe svetr volně splývat, čímž ji proměnil v někoho o něco menšího, možná i trochu mladšího. Otřela si rtěnku a většinu mejkapu a pak zkontrolovala výsledek ve velkém zrcadle nad komodou. Mladší, zranitelná, volný svetr působil dojmem, že se v něm ukrývá. Takhle to půjde.

Kdyby manažer hotelu byla žena, šla by na to trochu jinak, možná by přidala pár falešných modřin pomocí modrých a černých očních stínů, ale jméno na štítku dole na recepci znělo William Green, a tak nepředpokládala, že je potřeba do toho investovat víc času a námahy.

Nebyl to ale perfektní plán, a to ji znepokojovalo. Nejradši by měla ještě týden navíc, jen aby si mohla projít všechny možné alternativy. Ale bylo to to nejlepší, co mohla rozjet v čase, který na to měla. Asi to bylo příliš komplikované, ale teď už bylo pozdě si to rozmýšlet.

Zavolala na recepci a ptala se po panu Greenovi. Hned ji přepojili.

„Tady William Green – jak vám mohu pomoci?“

Měl srdečný a vřelý hlas. Okamžitě se jí v hlavě vynořil obrázek muže podobného mroži, včetně huňatého kníru.

„Ehm, ano, doufám, že vás neobtěžuji...“

„Ne, jistě, že ne, slečno Wilsonová. Jsem tu proto, abych vám pomohl, jak jen bude v mých silách.“

„Potřebuju pomoc, ale asi to bude znít trochu divně... Špatně se to vysvětluje.“

„Nebojte se, slečno, určitě vám pomůžeme.“ Zněl velmi sebejistě. Přimělo ji to zamyslet se nad tím, jaké různé divné požadavky už splnil.

„Ach, propána,“ váhala. „Možná by to bylo snazší osobně?“ Zakončila větu jako otázku.

„Samozřejmě, slečno Wilsonová. Budu vám k dispozici za patnáct minut. Má kancelář je v prvním patře, hned za rohem od recepcce. Vyhovuje vám to?“

Roztřesená a úlevně: „Ano, hrozně *moc* vám děkuju.“

Dala si tašky do skříně a z hromádky ve velkém kufříku pečlivě odpočítala bankovky. Zastrčila si je do kapsy a pak třináct minut počkala. Šla po schodech tak, aby se vyhnula kamerám.

Když ji pan Green uváděl do své kanceláře bez oken, pobavilo ji zjištění, že obrázek, který si o něm udělala, nebyl tak úplně mimo. Neměl knír – ani žádné vlasy, až na náznak bílého obočí – ale ve všem ostatním vypadal hodně jako mrož.

Nebylo těžké hrát vyděšenou a v půlce svého příběhu o násilnickém bývalém příteli, který jí ukradl rodinnou památku, věděla, že ho má omaného kolem prstu. Chlapácky se naježil, vypadal, že by nejradši spustil o tom, co je to za stvůru, která mlátí křehké ženy, ale nakonec zachoval klid až na pár ujištění typu *No, no, postaráme se o vás, tady jste v bezpečí*. Nejspíš by jí pomohl i bez toho štědrého dýška, které mu dala, ale rozhodně to neuškodilo. Přísahal, že o tom poví jen zaměstnancům, kteří byli součástí plánu, a ona mu vřele poděkovala. Popřál jí štěstí a nabídl, že zavolá policii, pokud by bylo třeba. Casey smutně vzdychla, že policie a soudní zákazy přiblížení jí v minulosti příliš nepomohly. Naznačila, že

se s tím zvládne vypořádat sama, když jí pomůže takový velký, silný muž, jako je pan Green. Byl polichocen a spěchal všechno připravit.

Nebylo to poprvé, co tohle použila. Původně to vymyslel Barnaby, když jejich únikový plán dosáhl fáze doladování detailů. Nejdřív ji ten nápad vytočil, jistým nejasným způsobem i urazil, ale Barnaby byl vždycky praktický. Byla drobná a ženská. V očích většiny lidí to z ní vždycky udělá obět. Proč takového předpokladu nevyužít ve svůj prospěch? Hraj si na obět, aby ses jí skutečně nestala.

Casey se vrátila do svého pokoje a převlékla se do oblečení, které měla v kufříku, vyměnila svetr za těsné černé tričko s výstřihem do V a přidala tlustý černý pásek se složitým koženým lemováním. Všechno, co si sundala, se muselo vejít zpátky do kufříku, protože kufr tady nechá a do hotelu se už nevrátí.

Byla ozbrojená. Nikdy nechodila ven bez toho, aby se alespoň nějak zabezpečila, teď ale musela přistoupit k nejvyššímu stupni osobní ochrany, vyloženě si brousila zuby. Nebo spíš jeden zub. Vložila si do něj falešnou korunku plnou něčeho, co bylo mnohem méně bolestivé než kyanid, ale stejně tak smrtící. Nepoužívala tuhle hodně vousatou taktiku pro nic za nic: fungovala. A mohla to být její pojistka. Pojistka proti tomu, že nezůstane v rukou nepřátel.

Velká černá taška přes rameno měla na vršku popruhu dva ozdobné kusy dřeva. V tašce měla v malých měkce vystlaných krabičkách své speciální *šperky*.

Každý kousek byl unikát a byl nenahraditelný. Už nikdy nebude mít možnost získat takové zbraně, takže se svými poklady zacházela velmi opatrně.

Tři prsteny – jeden z růžového zlata, jeden ze žlutého a jeden stříbrný. Všechny měly malé hroty schované pod otočnými klapkami. Barva kovu označovala, která látka pokrývá hrot. Bylo to... přímočaré a pravděpodobně to od ní očekávali.

Dále náušnice, se kterými vždy zacházela velmi opatrně. Teď zrovna by neriskovala je mít na sobě. Počká, dokud nebude blíž svému cíli. Jakmile byly na místě, musela hýbat hlavou velmi rozvážně. Vypadaly jako jednoduché skleněné kuličky, se sklem tak tenkým, že by je mohl rozbít i vysoký tón, tím spíš, že byly pod tlakem i zevnitř. Kdyby ji kdokoli chytl za krk nebo za hlavu, sklo by se s tichým prasknutím rozbilo. Zatajila by dech – což v klidu zvládla na minutu a patnáct vteřin – a zavřela by oči, pokud by to bylo možné. Útočník nemohl vědět, že by to měl taky udělat.

Kolem krku měla velký stříbrný medailonek. Byl hodně nápadný a přitáhl by pozornost kohokoli, kdo věděl, kdo Casey skutečně je. Nebylo na něm ovšem nic smrtícího. Fungoval jen pro odvedení pozornosti od skutečného nebezpečí. Uvnitř byla fotka krásné malé holčičky s nadýchanými vlásky barvy slámy. Celé jméno dítěte bylo ručně napsané zezadu na fotografii. Vypadalo to jako něco, co by nosila matka nebo tetička. Jenže tahle konkrétní holčička byla Carstonova jediná vnučka. Doufala, že když už bude pro Casey na všechno příliš pozdě, najde její tělo skutečný policajt, který by kvůli zjišťování totožnosti musel tenhle důkaz prozkoumat. A dovedlo by to pátrání po jejím vrahovi až před práh toho, kdo za by za její smrt skutečně mohl. Pravděpodobně by to Carstonovi nijak neublížilo, ale mohlo by mu to znepříjemnit život. Mohl by dostat strach, že někde vypustila jiné informace.

Věděla toho z minulosti dost o katastrofách a hrůzách, které by Carstonovi víc než jen znepříjemnily život. Ale i teď, o tři roky později od jejího rozsudku smrti, se jí nelíbila myšlenka na zradu nebo na to, že by měla vyvolávat paniku. Nedalo se nijak předpokládat, jakou škodu by její odhalení mohla způsobit, jak moc by to mohlo ublížit nevinným občanům. Takže se spokojila s tím, že Carstona přiměje si *myslet*, že něco takového udělala. Možná, že by mu ty starosti způsobily aneurysma. Krásný malý medailonek plný pomsty, aby jí prohra přišla přijatelnější.

Medailonek tedy ne, ale šňůrka, na které visel, smrtící *byla*. Měla pevnost v tahu jako kabel od lanovky v poměru ke své velikosti a dal se s ní snadno někdo uškrtit. Šňůrka držela na magnet, ne na zapínání. Opravdu netoužila být chycená do vlastní zbraně. Dřevěné ozdoby na popruhu její tašky v sobě měly škvíry, do kterých zapadaly konce šňůrky. Jakmile byla šňůrka na místě, z dřevěných ozdob se stala držadla. Fyzická síla nebyla tím, co od ní čekali, o to by bylo její užití nečekanější. Jejím použitím by získala další výhodu.

Ve spleťtém vzoru černého koženého pásku bylo schovaných několik pružinou stlačených injekcí. Mohla je vytáhnout jednotlivě nebo přepnout na mechanismus, který odhalil všechny ostré hroty najednou, pokud by se na ni útočník přitiskl. Kombinace různých látek by v jeho těle zaúčinkovala tak, jak by se mu to rozhodně nelíbilo.

V kapsách měla zastrčené skalpely se zalepeným ostrím.

V botách měla nože, jeden vystřeloval dopředu, jeden do strany.

V tašce měla dvě nádobky s nápisem PEPŘOVÝ SPREJ – jedna byla skutečný pepřák, druhá v sobě měla něco... prostě něco *hodně* jiného.

Flakonek na parfém, který uvolňoval plyn, ne tekutinu.

V kapse měla něco, co vypadalo jako jelení lůj.

A spousta dalších vychytávek, jen pro jistotu. Navíc ještě drobnosti, které si přinesla pro méně pravděpodobný výsledek – úspěch. Světle žlutou láhev ve tvaru citronu, zápalky, cestovní hasicí přístroj. A peníze, spoustu peněz. Zastrčila si kartu od pokoje do tašky. Pokud se ona už do hotelu nevrátí, někdo jiný ano.

Když byla plně ozbrojená jako teď, musela se pohybovat opatrně, ale nacvičovala to dostatečně dlouho na to, aby dokázala kráčet sebevědomě.

Odešla z hotelu, kývla na recepční, která ji ubytovávala, v jedné ruce měla kufrík a černou tašku přes rameno. Nasedla do svého auta a dojela k předlázněmu parku poblíž centra města. Auto nechala v pruhu u parkoviště nákupního centra na severní straně a do parku došla pěšky.

Tenhle park dobře znala. Poblíž jihovýchodního rohu byly toalety a tam teď taky mířila. Ve školní den dopoledne tu bylo prázdné, jak předpokládala. Z kufříku vytáhla další oblečení. Taky tam měla srolovaný batoh a pár dalších doplňků. Převlékla se, svoje předchozí oblečení dala do kufříku a potom ho i s taškou nacpala do velkého batohu.

Když vyšla z toalet, nebylo už na ní tak snadné poznat, že je *žena*. Šourala se k jižnímu konci parku, hrbila se, soustředila se na to, aby nehoupala boky a neprozradila se. I když se nezdálo, že by se na ni někdo díval, vždycky bylo chytřejší se chovat, jako by to tak bylo.

Park se kolem oběda začal zaplňovat. Nikdo nevěnoval pozornost někomu, kdo mohl být stejně dobře kluk jako holka a kdo seděl na lavičce ve stínu a zuřivě ťukal do telefonu. Nikdo nepřišel dost blízko na to, aby si všiml, že ten telefon je vypnutý.

Naproti přes ulici bylo Carstonovo oblíbené místo na oběd. Nebylo to ovšem místo, které mu navrhla pro setkání.

Jo, a taky tu byla o pět dní dřív...

Zpoza pánských brýlí očima kontrolovala chodníky. Tohle nemuselo vyjít. Možná Carston změnil své zvyky. Zvyky byly koneckonců nebezpečná věc. Stejně jako předpoklad, že je člověk někde v bezpečí.

Protřídila rady ohledně převleků, které získala od profesionálů i z románů, vždycky se soustředila na to, co mělo logiku. Neplácni si na sebe platinově blond paruku a nenazuj vysoké podpatky jen proto, že jsi mrňavá bruneta. Nepřemýšlej *opačně*, myslí *nenápadně*. Mysli na to, co přitahuje pozornost – a to jsou blondýny na jehlách –, a vyhni se tomu. Pracuj se svými silnými stránkami. Občas tě to, co se ti na tobě nelíbí, zachová naživu.

Když bylo všechno ještě normální, to, že vypadá jako kluk, nesnášela. Teď toho využívala. Když si nasadíš volné tričko a o velikost větší obnošené džínsy, oči, které hledají *ženu*, můžou snadno přehlédnout *kluka*. Vlasy měla krátké jako kluk a daly se snadno schovat pod kšiltovkou,

a srolované ponožky v o číslo větších botách Reebok jí dávaly vzhled průměrného holobrádka v pubertě. Kdo by se jí podíval přímo do tváře, mohl by si všimnout pár nesrovnalostí. Ale proč by se na ni někdo díval? Park byl plný lidí různého věku i pohlaví. Nevyčnívala a nikdo z těch, kdo ji hledají, by ji tu nečekal. Nebyla v DC od prvního pokusu Oddělení ji zabít.

Tohle nebyla její silná stránka – opustit pavučinu a vydat se na lov. Ale utěšovalo ji, že to není improvizace, že měla dost času na to, aby si všechno promyslela. Většina toho, co obvykle dělala, byla rutina, zbytek její mysli měl proto čas pořád zvažovat možnosti, představovat si scénáře. Díky tomu se teď cítila o trochu sebevědomější. Těžila z plánů, které tvořila celé měsíce.

Carston své zvyky nezměnil. Přesně ve 12.15 si sedl ke kovovému stolku před svou oblíbenou kavárnou. Vybral si ho, protože byl v takovém úhlu, že mohl být celý schovaný ve stínu slunečníku – přesně jak předpokládala. Carston byl kdysi zrzavý. Teď už neměl moc vlasů, ale ten odstín se dal pořád rozpoznat.

Servírka na něj zamávala, kývla směrem k bločku, který měla v ruce, a pak zašla dovnitř. Takže si dával, co obvykle. Další zvyk, který vás může zabít. Pokud by Casey chtěla Carstona zabít, mohla to udělat, aniž by vytušil, že tu někdy byla.

Vstala, strčila si mobil do kapsy a přehodila si batoh přes jedno rameno.

Chodník vedl za svahem a nějakými stromy, Carston ji nemohl vidět. Byl čas na další převlek. Změnila držení těla. Sundala si čepici. Sundala si svetr, který měla přes tričko. Utáhla si pásek a trochu si vyrolovala nohavice džínsů, čímž se stříhem přiblížily dámským. Sundala si tenisky a z batohu vytáhla jiné boty, které vypadaly napůl sportovně a napůl jako baleríny. Udělala to nenuceně, jako by jí bylo horko a jen si trochu odložila, díky počasí se tomu dalo uvěřit. Kolem stojící lidé mohli

být sice překvapení, že se pod mužským oblečením skrývala dívka, ale pochybovala, že by ta chvíle někomu zůstala v paměti. Na to dnes bylo v parku k vidění víc lidí, a nápadnějších. Sluníčko vždy vytáhlo ven ty největší exoty z DC.

Tašku si dala opět přes rameno. Batoh nechala za stromem mimo cestu, když se nikdo nedíval. Pokud by ho někdo našel, neměla uvnitř nic, bez čeho by nemohla žít.

Jistá, že ji nikdo nevidí, si nasadila paruku a pak si opatrně připnula náušnice.

Mohla Carstonovi čelit i v chlapeckém převleku, ale proč prozrazovat svá tajemství? Proč ho nechat si ho dát do souvislosti s tím pozorovatelem? Pokud si tedy chlapce vůbec všiml. Možná bude to přestrojení za kluka zase brzy potřebovat, takže proč si vyplýtvat převlek? Mohla si pochopitelně ušetřit nějaký čas tím, že by použila kostým z hotelu, ale pokud by ve svém vzhledu neudělala žádné změny, její fotka zachycená kamerami v hotelu by mohla být snadno spojená se záznamem z veřejných či soukromých kamer, které ji zabíraly zrovna teď. Tím, že nad svým vzhledem strávila čas navíc, přerušila tolik spojení, kolik jen mohla. Pokud by se někdo snažil najít toho kluka, musel by hledat i sofistikovanou podnikatelku a obyčejnou návštěvnici parku, kterou byla teď, musel by jít po komplikované sérii stop.

V ženském převleku jí bylo chladněji. Nechala slabý vánek, aby jí vysušil pot, který se jí vytvořil pod nylonovou mikinou, a pak vyšla na ulici.

Přišla k němu zezadu, stejnou cestou, kterou přišel on jen o pár minut dříve. Už mu přinesli jídlo – sendvič s kuřecím masem a parmezánem – a zdál se plně soustředěný jen na své jídlo. Ale věděla, že Carstonovi šlo lépe než jí předstírat, že je někdo, kdo není.

Sedla si na židli naproti němu bez jakéhokoli ohlášení. Měl pusku plnou sendviče, když vzhlédl.

Věděla, že je dobrý herec. Předpokládala, že svou skutečnou reakci zakryje a ukáže jen ty pocity, které ukázat chce, dříve, než bude schopná zachytit ty pravé. Jelikož ale nevypadal *vůbec* překvapeně, usoudila, že ho zastihla *naprosto* nepřipraveného. Kdyby ji *čekal*, zahrál by to tak, jako by ho její náhlá přítomnost šokovala. Ale tohle, klidný pohled přes stůl, nerozšířené zorničky, metodické žvýkání – takhle ovládal překvapení. Byla si jistá skoro na osmdesát procent.

„Asi by bylo příliš obyčejné se sejít tak, jak jsme si to naplánovali,“ vzdychl.

„Rozhodně by to bylo příliš snadné pro toho, co bys ho nechal, aby mě odstřelil.“ Mluvila stejně hlasitě jako on. Kdyby je někdo zaslechl, považoval by to za vtip. Ale dvě další skupiny, které tu byly na obědě, si povídaly a nahlas se smály. Lidé, kteří kolem nich procházeli po chodníku, poslouchali své telefony. Nikoho kromě Carstona nezajímalo, co říká.

„Já jsem to nikdy nechtěl, Juliano. To jistě víš.“

Teď bylo na ní, aby se tvářila nepřekvapeně. Už to bylo tak dlouho, co ji někdo oslovil skutečným jménem, že jí přišlo jako cizí. Po prvotním šoku ucítila slabý záchvěv uspokojení. Bylo *správné*, že jí vlastní jméno přišlo cizí. Znamenalo to, že to dělá dobře.

Oči mu zabloudily k nenápadné paruce – byla vlastně dost podobná jejím skutečným vlasům, ale on si teď bude myslet, že pod ní skrývá něco hodně odlišného. Pak se donutil se jí znovu podívat do očí. Chvilí čekal na odpověď, ale když nepromluvila, pokračoval a pečlivě volil slova.

„Ty, ehm, osoby, které se rozhodly, že bys měla... odejít, upadly... v nemilost. Nikdy to ani nebylo nějak zvlášť oblíbené rozhodnutí a ti z nás, kdo jsme s tím od počátku nesouhlasili, už nejsou těmito osobami ovládáni.“

Mohla to být pravda. Nejspíš nebyla.

Reagoval na nedůvěru v jejích očích. „Zaznamenala jsi nějaké... nepřijemnosti během posledních devíti měsíců?“

„A já už si myslela, že jsem začala být ve hře na schovávanou lepší než vy.“

„Skončilo to, Julie. Dobro zvítězilo nad zlem.“

„Miluju šťastné konce.“

Škulbl sebou, zraněný jejím tónem. Nebo to aspoň předstíral.

„No, zase ne tak úplně šťastný,“ pokračoval pomalu. „Šťastný konec by znamenal, že bych tě vůbec nekontaktoval. Nechali bychom tě na pokoji po zbytek tvého života. A ten by byl tak dlouhý, šťastný, spokojený... prostě skvělý.“

Přikývla, jako by souhlasila, jako by mu věřila. Za starých časů si vždycky myslela, že je Carston přesně takový, jaký vypadá. Hodně dlouho byl u ní za kladase. Zvláštním způsobem to teď byla vlastně zábava, něco jako hra – zkusit rozšifrovat, co každé jeho slovo znamená ve skutečnosti.

Až na to, že tu byl ten tenký hlásek, který se ptal: *Co když to není hra? Co když je to pravda... že můžu být volná?*

„Byla jsi nejlepší, Juliano.“

„Doktor Barnaby byl nejlepší.“

„Vím, že to nechceš slyšet, ale nikdy neměl tvůj talent.“

„Díky.“

Zvedl obočí.

„Ne za tu lichotku,“ vysvětlila. „Díky za to, že se mi nesnažíš namluvit, že jeho smrt byla nehoda.“ Všechno to pořád říkala úplně uvolněným hlasem.

„Bylo to špatné rozhodnutí hnané paranoiou a zradou. Osoba, která zaprodá svého partnera, má vždycky pocit, že on dělá přesně to samé. Nečestní lidé nevěří, že existují ti čestní.“

Když mluvil, zachovávala si kamennou tvář.

Nikdy za celé tři roky na útěku neprozradila ani jediné tajemství, do kterého byla zasvěcená. Ani jedinkrát nedala pronásledovatelům žádný

důvod, aby si o ní mysleli, že je zrádkyně. I když se ji snažili zabít, zůstala loajální. Ale na tom Oddělení nezáleželo, ani trochu.

Nebylo moc věcí, na kterých by jim záleželo. Na chvíli ji rozptýlila vzpomínka na to, jak blízko byla tomu, co hledala, čeho mohla touhle dobou dosáhnout ve svém nejdůležitějším výzkumu, kdyby ji nevyhnali. Na tom projektu jim zjevně taky nezáleželo.

„... ale teď se chytli za nos,“ pokračoval Carston. „Protože jsme nikdy nenašli nikoho tak dobrého, jako jsi ty. Sakra, nikdy jsme nenašli nikoho ani z půlky tak dobrého, jako byl Barnaby. Ohromuje mě, jak lidé zapomínají na to, že talent je nedostatkové zboží.“

Čekal, zjevně doufal, že promluví, doufal, že se na něco zeptá, že projeví zájem. Jen na něj zdvořile zírala, asi jako by se někdo díval na cizího člověka, který mu markuje nákup.

Povzdychl si a naklonil se k ní, najednou se zdál odhodlaný. „Máme problém. Potřebujeme odpovědi, které nám můžeš získat jediné ty. Nemáme nikoho jiného, kdo by tu práci udělal. A nemůžeme to pokazit.“

„Vý, ne *my*,“ řekla jednoduše.

„Na to tě znám moc dobře, Julianó. Záleží ti na nevinných lidech.“

„To bývalo. Tahle moje část už je mrtvá.“

Carston sebou znovu škubl.

„Juliano, je mi to líto. Vždycky mi to bylo líto. Snažil jsem se je zastavit. Hrozně se mi ulevilo, když jsi jim proklouzla mezi prsty. *Pokaždé*, když jsi jim proklouzla mezi prsty.“

Nemohla si pomoci, byla ohromená, že všechno tohle přiznal. Žádné popírání, žádné výmluvy. Žádné řeči typu *Byla to jen nešťastná nehoda v laboratoři*, které očekávala. Žádné *To jsme nebyli my, to byli nepřátelé státu*. Žádné báchorky, jen uznání.

„A teď je to líto všem.“ Ztlumil hlas, takže musela poslouchat pozorně, aby mu rozuměla. „Protože tě nemáme a umřou lidé, Julianó. Tisíce lidí. Stovky tisíc lidí.“

Tentokrát čekal, zatímco si to promýšlela. Zabralo jí několik minut prozkoumat všechny možné aspekty.

Teď promluvila taky tiše, ale dala si záležet na tom, aby v jejím hlase nebyl žádný zájem ani emoce. Jen konstatovala zjevná fakta, aby posunula rozhovor kupředu. „Znáte někoho, kdo má klíčové informace.“

Carston přikývl.

„Nemůžete ho odstranit, protože pak by ostatní věděli, že o nich víte. Což by urychlilo proces, který nechcete, aby se stal.“

Další přikývnutí.

„Mluvíme o něčem hodně špatném?“

Povzdychnutí.

Nic Oddělení tak neděsilo jako terorismus. Naverbovali ji ještě předtím, než se stihl usadit prach tam, kde stávala Dvojčata. Zabránit terorismu vždycky bývala hlavní složka její práce a její nejlepší ospravedlnění. Hrozba terorismu byla ale tak zmanipulovaná a pokřivená, že ke konci už ztratila hodně víry v to, že skutečně dělá vlasteneckou práci.

„A *velká* zbraň,“ oznámila, neptala se. Tohle byl vždycky ten největší strašák – že v určitou chvíli se někomu, kdo skutečně nenávidí Spojené státy, dostane do rukou nukleární zbraň. To byl ten stín, který skrýval její profesi před světem, který ji dělal tak nepostradatelnou, ať už by si obyčejný občan přál sebevíc, aby neexistovala.

A stalo se to – víc než jednou. Lidé jako ona zabráňovali tomu, aby se podobné věci proměnily v ohromné lidské tragédie. Byl to kompromis. Menší hrůza versus obrovský masakr.

Carston zavrtěl hlavu a jeho bledé oči byly najednou plné strachu. Nemohla si pomoci, aby se nezachvěla, když jí došlo, že jde o možnost číslo dvě.

Je to biologické. Nevyslovila ta slova nahlas, jen je artikulovala.

Carstonův výraz jí jako odpověď stačil.

Na chvíli sklonila hlavu, protřídila si všechny jeho odpovědi a v duchu si je omezila na dva sloupečky, na dva seznamy. První sloupeček:

Carston je lhář, který říká věci, které ji mají dostat na místo, kde budou lidé lépe připravení na to se Juliany Fortisové zbavit provždy. Všechno si to rychle vymýšlel za chodu, hrál na její nejcitlivější struny.

Druhý sloupeček: Někdo má biologickou zbraň hromadného ničení a šéfové nevědí, kde to je nebo kdy to bude použito. Ale vědí o někom, kdo to ví.

Ješitnost měla taky určitou hodnotu, trochu ty váhy naklonila. Věděla, že je dobrá. Bylo možné, že skutečně nenašli nikoho lepšího.

Stejně by si ale vsadila na první sloupeček.

„Jules, nechci tě mrtvou,“ řekl Carston tiše, odhadl tok jejích myšlenek. „Nekontaktoval bych tě, pokud by to tak bylo. *Nechtěl* bych se s tebou setkat, protože jsem si jistý, že máš u sebe právě nejmín šest nástrojů, kterými bys mě mohla zabít, a pádné důvody jeden z nich použít.“

„Vážně si myslíš, že bych přišla jen se šesti?“ zakroutila hlavou.

Na vteřinku se nervózně zamračil, ale pak se rozhodl tomu zasmát. „Sama dokazuješ, že je pravda, co jsem řekl. Nechci se nechat zabít, Jules. Povídám ti pravdu.“

Prohlížel si medailonek, který měla kolem krku, a ona potlačila úsměv.

Vrátila se k nenucenému tónu. „Byla bych raději, kdybys mi říkal doktorko Fortisová. Řekla bych, že jsme došli dost velký kus cesty od chvíle, kdy jsme mohli věřit v přezdívký.“

Zatvářil se ublíženě. „Nežádám tě, abys mi odpustila. Měl jsem udělat víc.“

Přikývla, ale opět to nebylo na souhlas, opět jen posouvala rozhovor dál.

„Žádám tě, abys mi pomohla. Ne, ne mně. Abys pomohla nevinným lidem, kteří zemřou, když to neuděláš.“

„Když zemřou, nebude to moje chyba.“

„Já vím, Ju – doktorko. Já vím. Bude to moje chyba. Ale kdo za to bude moct, je vlastně úplně jedno. Budou mrtví.“

Dívala se mu do očí. Ona nebude ta, kdo mrkne.

Jeho výraz potemněl. „Chtěla bys slyšet, co jim to udělá?“

„Ne.“

„Mohlo by to být moc i na *tvůj* žaludek.“

„Pochybuj. Ale na tom ve skutečnosti nezáleží. Co by se *mohlo* stát, je vedlejší.“

„Rád bych věděl, co je důležitější než stovky tisíc amerických životů.“

„Bude to znít příšerně sobecky, ale možnost dýchat pro mě jaksí převažuje nad čímkoli jiným.“

„Nepomůžeš nám, když budeš mrtvá,“ řekl Carston tupě. „Dalo nám to lekci. Tohle nebude naposledy, kdy tě budeme potřebovat. Už znovu neuděláme stejnou chybu.“

Nechtěla mu to zbaštit, ale váhy se naklonily ještě víc. To, co Carston říkal, *dávalo* smysl. Změny strategie... k tomu přece docházelo. Co když to všechno byla pravda? Mohla si hrát na sobce, ale Carston ji dobře znal. Měla by problém žít se stínem takovéhle katastrofy, když by věděla, že byla šance tomu zabránit. Že měla šanci tomu zabránit. To bylo taky to, na co ji nalákali do té pravděpodobně nejhorší profese na celém světě.

„Nepředpokládám, že máš ty složky s sebou,“ vzdychla.

KAPITOLA TŘETÍ

Dnes večer se jmenovala Alex.

Potřebovala mezi sebe a DC dostat co největší vzdálenost a skončila v malém motelu severně od Filadelfie. Byl to jeden z pultuotu dalších motelů, které lemovaly mezistátní dálnici směrem z města. Každému pronásledovateli by chvíli trvalo, než by je všechny prohledal, i když by se mu nějak podařilo zjistit, že se nachází v téhle části města. Nezanechala žádné stopy, aby lovce dovedla být jen do Pensylvánie.

Navzdory tomu spala v noci ve vaně jako obvykle.

V malém pokoji nebyl žádný stůl, takže musela všechny složky rozložit na posteli. Unavovalo ji i se na ně jen dívat. Carston jí je nemohl jednoduše nechat někam doručit.

Informace byly připravené, to jí Carston řekl. Doufal, že se s ním sejde, a ty složky by vzal s sebou, když by ji očekával. Trvala na vytištěném materiálu, a on souhlasil. Dala mu instrukce.

Problém byl, jak složky převzít a nenechat se jím přitom chytit.

Nemohla například nechat Carstona, aby hodil složky do koše, a namjout si někoho, kdo by jí je vyzvedl – ten koš mohli příliš snadno sledovat. Mohli vidět osobu, která by složky vyzvedla, a pak ji stopovat. Ta osoba by ty složky mohla odložit na několika jiných místech, než by si je Alex vyzvedla, ale oni už by tam byli. Někde po cestě se tedy musel balíček ztratit z pozorovatelových očí na tak dlouhou dobu, aby si s ním mohla zahrát skořápky.

Takže jí Carston podle instrukcí nechal balíček na recepci hotelu Brayscott. Pan Green byl připraven. Myslel si, že Carston je přítel, který ukradl zpátky onu rodinnou památku jejímu násilnickému bývalému příteli, který ho jistě sledoval. Pan Green jí proto dal kód, aby se mohla dívat na obrázky z hotelových kamer z internetové kavárny kilometry daleko. To, že neviděla, že by Carstona někdo sledoval, neznamenal, že to tak nebylo, ale zdálo se, že prostě jen doručil balíček a odešel. Ma-nažer správně zvládl všechny její pokyny, nejspíš protože věděl, že ho sleduje. Balíček putoval do služebního výtahu a dolů do prádelny, kde byl umístěn do vozíku uklízečky, ve kterém se dostal do jejího pokoje, kde ho poslíček, kterému dala kartu od pokoje a pět set dolarů, dal do nenápadného černého kufru. Poslíček jel klikatou cestou, řídil se pokyny, které mu dala po telefonu přes levnou předplacenou kartu, které už se samozřejmě zbavila, a nakonec zásilku nechal u nic nechápajícího prodavače v copycentru naproti přes ulici od kavárny.

Doufala, že pozorovatelé jsou stále u hotelu a čekají, až projde dveřmi. Pravděpodobně byli chytřejší, ale i kdyby jich tam bylo deset, nebylo by jich dost na to, aby sledovali každého člověka, který z hotelu vyjde. Pokud by se jeden z nich zavěsil na toho poslíčka, měl by problém s ním držet krok. Mohla tedy doufat, že teď ji nikdo nesleduje.

Musela pracovat rychle. Následující hodina byla tou nejnebezpečnější z jejího plánu.

Samozřejmě věděla, že v materiálech bude nějaké sledovací zařízení. Řekla Carstonovi, že si je prověří, ale nejspíš mu došlo, že nebude mít techniku na to, aby to udělala. Co nejrychleji si proto pořídila barevné kopie. Zabralo to patnáct minut, příliš dlouho. Kopie si dala do kufru, originály do papírové tašky, kterou jí dala dívka za pultem. Obal vyhodila.

Čas byl proti ní. Vlezla do taxíku a řekla řidiči, aby jel směrem k drsnější části DC, ona přitom hledala nějaké místo, které by jí poskytlo

soukromí. Neměla čas si vybírat, takže to nakonec dopadlo tak, že na ni taxikář čekal na konci jakési hnusné uličky. Bylo to něco, co si určitě zapamatuje, ale nedalo se nic dělat. Už teď ji mohli sledovat. Spěchala na konec slepé uličky – kdyby ji chytli tady! –, stoupla si za kontejner a nohou si udělala místo na rozbitém asfaltu.

Cosí se za ní pohnulo, nadskočila a rychle se otočila, s rukou na černém pásku u pasu, prsty automaticky hledala tenkou injekci schovanou nalevo.

Z druhé strany uličky ji sledoval vyjevený muž na lůžku z krabic a dek s fascinovaným výrazem, ale nic neřekl ani se nepohnul, aby odešel nebo se k ní naopak přiblížil. Neměla čas uvažovat o tom, co viděl. Sledovala bezdomovce periferním viděním a obrátila pozornost opět k tašce s originálními dokumenty. Z tašky vytáhla lahvičku ve tvaru citronu a vymačkala její obsah do papírové tašky. Vzduch kolem ní prosytil pach benzínu. Mužův výraz se nezměnil. Škrtla zápalkou.

Pozorovala oheň, v ruce měla hasicí přístroj pro případ, že by se plameny rozšířily. Takle část představení bezdomovce nudila. Otočil se k ní zády.

Počkala, dokud se každý kousek neproměnil na popel, než plameny uhasila. Ještě pořád sice nevěděla, co ve složkách je, ale určitě to bylo velmi citlivé. Nikdy nepracovala na projektu, který by nebyl. Špičkou boty rozmělnila černý a šedý popel, rozmazala ho po chodníku. Nezůstal ani kousek, tím si byla jistá. Než vyběhla zpátky k taxíku, hodila muži na krabicích pětidolarovku.

Následovala série několika taxíků, dvě cesty metrem a dva bloky pěšky. Nemohla si být jistá, že je setřásla. Mohla jen dělat, co uměla, a být připravená. Další taxík ji vysadil v Alexandrii, kde si pronajala třetí auto na třetí úplně novou kreditní kartu.

A teď, když byla mimo Filadelfii v tomhle levném hotelovém pokoji se silně parfémovaným pohlcovačem pachu, který bojoval se zatuchli-

nou cigaretového kouře, zírala na úhledné hromádky papíru rozložené po posteli.

Jméno subjektu znělo DANIEL NEBECKER BEACH.

Bylo mu dvacet devět. Měl světlou pleť, byl vysoký, štíhlý, ale ne hubený, středně dlouhé popelově hnědé vlasy s dlouhými vlnami – ta délka ji z nějakého důvodu překvapila, možná proto, že se tak často setkávala s muži z ozbrojených sil. Oříškově hnědé oči. Narodil se v Alexandrii Alanu Geoffreymu Beachovi a Tině Anne Beachové rozené Nebecke-rové. Jeden sourozenec, Kevin, o osmnáct měsíců starší. Většinu svého dětství žil s rodinou v Marylandu, až na krátké období, kdy dva roky chodil na střední školu v Richmondu ve Virginii. Daniel vystudoval univerzitu v Towsonu se zaměřením na středoškolské vzdělávání a s angličtinou coby vedlejším oborem. Rok po promoci přišel při autonehodě o oba rodiče. Zabil se i řidič, který do nich narazil. V krvi měl 2,1 promile alkoholu. Pět měsíců po pohřbu byl Danielův bratr usvědčen z manipulace s drogami – z výroby metamfetaminu a prodeje drog nezletilým – a odsouzen k devítiletému trestu ve věznici ve Wisconsinu. Daniel se o rok později oženil a o dva roky později zase rozvedl. Jeho bývalá manželka se znovu vdala v podstatě hned, jak úspěšný rozvod skončil, a novému manželovi – právníkovi – porodila dítě šest měsíců po svatbě. Nebylo zrovna těžké číst mezi řádky. Ještě ten rok Danielův bratr zemřel při rvačce ve vězení. Špatné časy.

Daniel vyučoval dějepis a angličtinu na střední škole v té části DC, kterou většina lidí považuje za špatnou. Taky trénoval dívčí volejbalový tým a dohlížel na studentskou radu. Vyhrál studentské ocenění učitel roku – dvakrát za sebou. Poslední tři roky od rozvodu Daniel trávil léto prací pro neziskovou organizaci Domov pro lidstvo, nejdřív v Hidalgu v Mexiku a pak v El Minjú v Egyptě. Své třetí léto rozdělil mezi obě města.

Žádné fotky zesnulých rodičů a bratra. Byla tu jedna fotka bývalé manželky – formální svatební portrét jich dvou spolu. Byla tmavovlasá

a překrásná, zjevně zaujala i fotografa. Daniel vypadal za ní nedůležitě, i když jeho úsměv byl mnohem upřímnější než ten její pečlivě naaranžovaný.

Alex by byla raději, kdyby ve složce našla víc informací, ale věděla, že při své povaze zaměřené na detaily občas toho chtěla po méně posedlých vyšetřovatelích moc.

Na první pohled byl Daniel naprosto čistý. Ze slušné rodiny (ten sebedestruktivní obrat, který vedl až k bratrově smrti, byl vzhledem k nehodě rodičů snadno pochopitelný). Oběť rozvodu (není neobvyklé, když manželce zapáleného učitele dojde, že jeho plat nepokryje její nároky). Oblíbenec sociálně znevýhodněných dětí. Ve volném čase altruista.

Ve složce se nepsalo, co přilákalo pozornost vlády, ale jakmile se podívali pod povrch, pravda začala prosakovat ven.

Podle všeho to začalo v Mexiku. V tu dobu ho ještě nesledovali, takže příběh prozradily bankovní účty. Forenzní účetní dali dohromady dobře zdokumentované podklady. Nejdřív se na jeho vlastním kontě, na kterém po rozvodu zůstávalo pár stovek dolarů, najednou objevilo dalších deset tisíc. A o pár týdnů později deset dalších. Na konci léta to celkem bylo šedesát. Vrátil se pracovat do Států a těch šedesát tisíc zmizelo. Koupil si za to byt nebo auto? Ne, nic viditelného, nic dohledatelného. Příští rok, když byl v Egyptě, se žádné náhlé navýšení na jeho účtu neobjevilo. Šlo o hazard? Dědictví?

To samotné by nestačilo, aby to bez nějakého upozornění upoutalo něčí pozornost, ale ve složkách ten spouštěč nenašla. I kdyby jim dal někdo tip, někdo v oddělení účetnictví tomu věnoval spoustu přesčasů nebo byl opravdu hodně, hodně znuřený, protože navzdory tomu, že nešlo o nic naléhavého, finanční analytik vyčmuchal jako lovecký pes těch původních šedesát tisíc dolarů. Nakonec je našel – na novém bankovním účtu na Kajmanských ostrovech. S další stovkou tisíc.

V tu chvíli dali Danielovo jméno na seznam. Ne na seznam CIA nebo FBI nebo NSA – na seznam IRS¹. Nebyl v něm příliš vysoko. Byl jen někdo, na koho by bylo dobré se podívat.

Chvíli přemýšlela nad tím, jak ho ovlivnila smrt sourozence. Vypadalo to, že svého bratra, jediného zbylého člena rodiny, pravidelně navštěvoval. Utekla mu manželka, bratr zemřel. Slušný předpoklad pro to, aby se někdo zavrtil hlouběji do špatných rozhodnutí.

Peníze pořád přibývaly a nedaly se vůbec srovnávat s tím, co by vydělával jako pašerák drog nebo dokonce dealer. Ani jedno nebylo tak dobře placené.

Pak se peníze začaly přesouvat a bylo těžší je vystopovat, ale celkem to činilo asi deset milionů dolarů na jméno Daniela Beache, skákajících z Karibiku do Švýcarska a do Číny a zase zpátky. Možná byl jen zástěrka, možná někdo používal jeho jméno, aby ulil majetek, ale obecně vzato padouši neradi svěřovali takové prostředky do rukou nic netušících učitelů.

Co asi dělal, aby si je vydělal?

V tu chvíli už sledovali všechny jeho kontakty, a to se jim vyplatilo. Na zrnité černobílé fotce, kterou pořídila bezpečnostní kamera na parkovišti motelu v Mexico City, kde byl Daniel Beach ubytovaný, se ukázal kdosi známý jako Enrique de la Fuentes.

Už byla ze hry několik let, a to jméno jí proto nic neříkalo, i kdyby ale pořád ještě pracovala pro Oddělení, pravděpodobně by to stejně nebyla součást jejích obvyklých případů. Sice příležitostně pracovala na nějakých problémech s kartely, ale kolem drog nikdy neblíkala červená varovná světla a neječely sirény tak jako u potenciálních válek a teroristických útoků.

1 *Internal Revenue Service*, specializovaná agentura, odbor ministerstva financí USA, která má na starost výběr všech daní. Poznámka redaktora.

De la Fuentes byl drogový boss a ti – i takoví, kteří byli zdánlivě neškodní, ale drali se vzhůru – jen zřídka upoutali pozornost Oddělení. Vládu Spojených států obecně moc netížilo, když se drogoví magnáti zabíjeli mezi sebou, a takové drogové války obvykle měly jen hodně malý dopad na životy normálních amerických občanů. Dealeři nechtěli své zákazníky zabíjet. Mrtvý zákazník obchodu neprospívá.

Za všechny ty roky v Oddělení, i když měla vysokou bezpečnostní prověrku, která byla nutnou součástí její práce, neslyšela o drogovém bossovi, který by se zajímal o zbraně hromadného ničení. Pokud jde ale o zisk, dalo se počítat se vším.

Ale *zisk z prodeje a použití* takové zbraně byly dvě naprosto odlišné věci.

De la Fuentes dal dohromady středně velkou skupinu Kolumbijců při převratu v polovině devadesátých let a několikrát se pokusil si vytvořit základnu na jihu od hranice s Arizonou. Pokaždé ho vyhnaly tamější kartely, které si nárokovaly území hranice mezi Texasem a Mexikem. Začal být netrpělivý a zkoušel najít nějakou jinou metodu, jak se zbavit nepřátel. A našel si spojení.

Nadechla se skrz zatnuté zuby.

Toble jméno znala – znala a nenáviděla. Být napaden *zvenčí* bylo už tak dost hrozné. K lidem, kteří se narodili ve svobodném a demokratickém světě a potom té svobody a demokracie zneužili, aby napadli její zdroj, cítila ale nejhlubší odpor.

Domácí teroristická skupina, která vstoupila do děje, měla několik jmen. Oddělení jí říkalo Had, to kvůli tetování, které měl jeden z jejich předešlých šéfů – a taky kvůli jedné replice z *Krále Leara*. Alex ještě jako Juliana hrála roli v zastavení několika jejích větších akcí, ale ta, kterou se jim zastavit nepodařilo, jí ještě pořád vyvolávala noční můry. Ve složce se nepsalo, kdo stál za prvním kontaktem, jen to, že došlo k dohodě. Pokud de la Fuentes udělá svoji část, dostane dost peněz, mužů a zbraní

na to, aby zlikvidoval větší konkurenční kartel. A teroristé by dostali to, oč zase usilovali oni – destabilizaci amerického národa, paniku, zkázu a pozornost médií, o které se jim ani nesnilo.

Bylo to zlé.

Protože co se hodilo pro destabilizaci víc než smrtelný virus chřipky vyrobený v laboratoři? A co teprve, když jste ho mohli ovládat!

Poznala, kdy se informace přesunuly od analytiků ke špiónům. Bylo to rázem mnohem jasnější.

Špióni tomu říkali TCX-1 (ve složkách se nepsalo, co ta písmena znamenají, a i když se dost vyznala v medicíně, nic ji nenapadalo). Vláda věděla, že superchřipka TCX-1 existuje, ale myslela si, že ji vymýtili při tajné operaci v severní Africe. Laboratoř byla zničena, zodpovědné osoby dopadené (a většinou popravené). O TCX-1 už nikdo nikdy neslyšel.

Dokud se před pár měsíci neobjevila v Mexiku spolu se zásobou život zachraňující vakcíny, ze které byla vytvořena nová značková droga.

Začala ji bolet hlava, byla to taková ta bolest, která je omezená na jediné místo. Jako by ji bodala horká jehla přímo za levé oko. Mezi tím, kdy se ubytovala v hotelu a vrhla se na složky, se pár hodin vyspala, ale nestačilo to. Došla k toaletní taštičce vedle umyvadla, vydolovala z ní čtyři prášky proti bolesti a nasucho je spolkla. O dvě vteřiny později si uvědomila, že má úplně prázdný žaludek a že jí do něho prášky vypálí díru hned, jak se tam dostanou. V tašce měla zásobu proteinových tyčinek, jednu tedy spořádala a vrátila se ke čtení.

Teroristé věděli, že je někdo sleduje, takže to, co dali de la Fuentesovi, byla informace. De la Fuentes měl poskytnout lidskou sílu – nejlépe *nezávadnou* lidskou sílu.

A teď dodejte do rovnice onoho nevýznamného učitele.

Z toho, co daly dohromady nejlepší analytické mozky, Daniel Beach, v podstatě dobrák, jel do Egypta a získal tam TCX-1 pro hamižného

a labilního drogového bosse. A pořád zůstával součástí plánu. Podle všeho on měl být ten, kdo rozptýlí TCX-1 po americké půdě.

Značková droga obsahující vakcínu, kterou stačí vdechnout, už byla v oběhu. Bohatí zákazníci by nikdy nebyli v ohrožení, což byla pravděpodobně druhá část plánu. I ten nejšílenější drogový boss musel být pragmatik, když šlo o peníze. Možná by se mohli i lidé, kteří ještě jeho zákazníci nebyli, dozvědět, kde čeká spása – a to by mu vytvořilo úplně novou klientelu. Daniel Beach už imunní bezpochyby byl. Rozšířit virus nebylo těžké. Stačilo jen potříti tamponkem s nákazou povrch, na který se pravidelně sahalo – kliku, kuchyňský pult, klávesnici. Virus byl navržený tak, aby se rozšířil jako příslovečná lavina – ani by nemusel být vystaven mnoha lidem. Jen pár v Los Angeles, pár ve Phoenixu, pár v Albuquerque, pár v San Antoniu. Daniel už měl rezervovaný hotel ve všech těch městech. Na svoji smrtící výpravu se měl vydat s organizací Domov pro lidstvo v rámci přípravy na školní výlet příští podzim za tři týdny.

Had a de la Fuentes se snažili připravit ten nejvíce zničující útok, jaký byl kdy spáchán na americké půdě. A když už měl de la Fuentes zbraň v podobě viru i protilátku, měli značnou šanci na úspěch.

Carston si nedělal legraci. Co původně považovala za trik, který jí měl zahrát na city, se nyní ukázalo jako úžasná ukázka jeho sebekontroly. Ze všech potenciálních katastrof, které se jí kdy dostaly na stůl – když tedy ještě nějaký stůl měla –, byla tahle vůbec nejhorší, a to už viděla hodně špatné věci. Jednou dokonce šlo o jinou biologickou zbraň s potenciálem způsobit podobné škody, ale ta se nikdy nedostala ven z laboratoře. Tohle byl realizovatelný a již spuštěný plán. A nešlo *jenom* o stovky tisíc mrtvých lidí – blížilo by se to milionu, možná i více, než by se Centru pro prevenci a kontrolu nemocí podařilo dostat situaci pod kontrolu. Carston věděl, že na to přijde. Naschvál se tvářil, že je situace méně nebezpečná, než ve skutečnosti byla, aby to znělo uvěřitelněji. Občas byla pravda horší než noční můra.

Šlo o mnohem víc, než předpokládala. S tímhle vědomím bylo těžší si ospravedlnit tu maličkost, o kterou šlo jí. Bylo soustředění na záchranu vlastního života tváří v tvář takové hrůze vůbec omluvitelné? Při rozhovoru s Carstonem si stála za svým, ale pokud byl tenhle příběh víc než past, měla vůbec jinou možnost než se pokusit to zastavit?

Pokud by Daniel Beach zmizel, de la Fuentes by věděl, že po něm někdo jde. Bylo pravděpodobné, že by pak jednal rychleji, než měl původně v plánu. Daniel musel promluvit, a to rychle. A pak se musel vrátit ke svému obvyklému životu, být viděn a udržet toho drogového megalomana v klidu, dokud ho „ti hodní“ nesejmou.

Zpočátku spočíval pracovní postup v tom, že Alexiny subjekty byly zase vypuštěny „zpátky do přírody“. To byla hlavní část její specializace. Alex byla nejlepší v získávání informací bez toho, aby subjekt poškodila. (Před Alex na to byl nejlepším a taky jediným odborníkem Barnaby.) CIA, NSA a většina podobných vládních organizací měla vlastní týmy na výslech subjektů, které měly být po získání informací zlikvidovány. Časem, když se prokázala jako schopnější než ti nejlepší z jiných týmů, byla Alex čím dál tím zaměstnanější. I když by si ostatní organizace raději hrály každá na svém písčku a držely si informace jen samy pro sebe, její výsledky mluvily samy za sebe.

Povzdychla si a opět se soustředila na přítomnost. Na polštáři v čele postele leželo jedenáct fotografií Daniela Beache. Bylo obtížné si na těch fotkách spojit dvě strany těžce mince. Na starších fotkách vypadal jako skautík, jeho vlnité vlasy jako by odrážely jeho nevinnost a čisté úmysly. Ale i když na fotkách od špiónů byl zjevně týž obličej, všechno bylo jinak. Vlasy měl schované pod kapucí nebo kšiltovkou (jeden z jejích vlastních častých převleků), jeho postoj byl agresivnější, jeho výraz chladnější a profesionálnější. Znovu se na tytéž a přesto tak odlišné obličeje podívala a chvíli přemýšlela nad tím, jestli nemá Daniel třeba nějakou psychickou poruchu, jestli netrpí rozdvojením osobnosti. Nebo

jestli se opravdu dívá na výsledek vývoje a onen nevinný muž už vůbec neexistuje.

Ne že by na tom záleželo – prozatím.

Bolest hlavy jako by se jí propalovala skrz oko. Věděla, že za to nemůžou hodiny čtení. Ne, zdrojem bolesti bylo to rozhodnutí, před kterým teď stála.

Sebrala všechny složky a nacpala je do kufru. Vyhlazení populace amerického jihozápadu bude muset jít na pár hodin stranou.

Byla v jiném autě, než ve kterém ráno vyjela. Než se zapsala do motelu, vrátila vypůjčené auto v Baltimoru a pak si vzala taxík do Yorku v Pensylvánii. Taxikář ji vysadil pár minut chůze od domu, ve kterém muž s příjmením Stubbins prodával svůj tři roky starý tercel, jak se dočetla na internetu. Zaplatila hotově a použila jméno Cory Howardová a potom v novém autě zamířila do Filadelfie. Byla to stopa, kterou sice někdo sledovat mohl, ale bylo by to těžké.

Zastavila několik kilometrů od svého motelu a vybrala si podnik, ve kterém bylo hodně živo. To se jí líbilo hned ze dvou důvodů.

Zprvé, v davu si ji nikdo nezapamatuje.

Zadruhé, nejspíš tam dobře vaří.

Všechny stoly byly zabrané, takže se najedla u malého baru. Na zdi za barem byla zrcadla. Mohla tak sledovat dveře a přední okna, aniž by se musela otáčet, bylo to dobré místo. Měla hamburger, cibulové kroužky a čokoládové mléko a bylo to výborné. Během jídla vypnula mozek, za posledních devět let se v tom dost zlepšila. Zvládla vytěsnit skoro cokoli. Zatímco se soustředila na jídlo a sledovala lidi kolem sebe, bolest hlavy se zmírnila na pouhé tupé pulzování. Při jídle prášky konečně vyhrály a bolest se úplně vytratila. Jako dezert si objednala kousek koláče – s pekanovými ořechy – i když byla plná a jen z něj uždibovala. Snažila se to ale oddálit.

Až dojí, bude se muset rozhodnout.

Bolest hlavy na ni čekala opět v autě, s čímž počítala, ale už nebyla tak ostrá jako předtím. Bezcílně jela tichými obydlenými ulicemi, kde by poznala, kdyby ji někdo pronásledoval. Malé předměstí bylo temné a prázdné. Po pár minutách se zatoulala blíž k městu.

V hlavě měla stále dva sloupečky, dva seznamy.

První sloupeček, který říkal, že jí Carston lže, aby ji nalákal na smrt, se zdál čím dál tím méně pravděpodobný. Pořád ale musela zůstat ve střehu. Celý ten příběh totiž mohl být lež. Všechny ty důkazy a spolupracující oddělení a různí analytici s různými styly písma a fotografie ze všech koutů světa – všechno to mohla být jenom skvěle propracovaná past. Ne jednoduchá, protože nemohli vědět, jestli od toho prostě nedá ruce pryč.

Ale proč by Carston tohle všechno dělal, když doufal, že přijde na předem domluvenou schůzku? Mohli by ji tam přece snadno zabít i bez celé té šarády. Pokud čekáte, že mozek vašeho cíle bude na chodníku dříve, než vůbec otevře kufřík, stačí vám jen stoh prázdných papírů. Jak rychle by mohl dát takovou věc dohromady? Tím, že přijela skoro o týden dříve, mu znemožnila to jen tak vyrobit. Kdo by v tom případě navíc byl Daniel Beach? Jeden z jejich lidí? Nebo nic netušící civilista dokopírovaný Photoshopem na exotická místa? Museli vědět, že některé ty informace *bude* schopná si ověřit.

V poslední složce jí Carston nabídl plán akce. Za pět dní, ať už s ní, nebo bez ní, ho seberou, až si půjde v sobotu ráno jako obvykle zaběhat. Nikomu by nechyběl až do pondělka, kdy začne škola. Kdyby ho přece jen někdo hledal, vypadalo by to, že odjel na krátkou dovolenou. Pokud by souhlasila, že jim pomůže, měla by dva dny na získání informací, které potřebovali, a pak by byla volná. Doufali, že jim na sebe nechá aspoň nějaký kontakt. Mailovou adresu nebo sociální síť pro naléhavé případy.

Pokud tu práci odmítne, udělají to bez ní. Ale získávání informací, aniž by na informátorovi zůstaly fyzické stopy, zabere čas... hodně času. O tom, že by přitom mohla selhat i ona sama, vůbec neuvažovala.

Div se jí nesbíhaly sliny při myšlence na všechny ty vychytávky, které na ni čekaly v laboratoři. Věci, ke kterým se venku ve skutečném světě nikdy nemohla dostat. Přístroj pro sekvenci DNA a termocykler. Již vytvořené protilátky, kterými by si mohla naplnit kapsy, pokud bylo pozvání upřímné. Jestli mluvil Carston pravdu, tak by ty věci už nemusela krást.

Zkusila si představit, že by zase spala v posteli. Nemuset na sobě pořád nosit zásobu toxinů, za kterou by se nemusela stydět ani lékárna. Používat každý den stejné jméno. Přijít do kontaktu s lidmi bez toho, aby někdo umřel.

Moc s tím nepočítej, říkála si. Nesmí se ti to dostat do hlavy a ovlivnit tvůj úsudek. Naděje z tebe nesmí udělat hlupačku.

Ať už byly její představy sebehezčí, když si představila, jaké kroky by musela učinit, aby se staly skutečností, bylo to... těžké. Nebylo jen tak možné, aby vešla zpět těmi lesklými ocelovými dveřmi na místo, kde Barnaby s křikem zemřel. Její mysl to odmítala.

Životy milionu lidí byly vážně síla, ale v mnoha ohledech to pořád byla abstrakce. Měla pocit, že nic by ji nemohlo donutit projít těmi dveřmi.

Musí je obejít.

Jen pět dní.

Tolik toho ještě bylo třeba udělat.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Bude muset sáhnout do železných rezerv...

Pokud se dožije příštího týdne a její vztahy s Oddělením se nezmění, bude mít vážné finanční problémy. Měnit si třikrát do roka identitu nebylo levné.

I jen obstarat si peníze na to nejpodstatnější bylo náročné. Měla prostředky – na začátku byl pro ni plat jedním z nejpodstatnějších faktorů při výběru povolání a předtím zdělila slušné peníze z pojistky po matčině smrti. Ale když pracujete pro paranoiky, kteří si nejspíš zapisují i to, když změníte značku pasty na zuby, nemůžete si prostě jen tak vybrat všechny peníze a dát si je do krabice od bot pod postel. Pokud by *předtím* neplánovali vám něco udělat, zrovna jste jim dali záminku. A pokud v té době už něco plánovali, dali byste jim právě pobídku k urychlení plánu.

Jako tolik dalšího, i tohle byl Barnabyho plán. Neříkal jí nic o detailech, aby ochránil přítele nebo přátele, kteří mu pomáhali vše připravit.

V kantýně pár pater nad laboratoří se ona a Barnaby nechali slyšet, jak mluví o slibné investici. No, Barnaby říkal, že je slibná, a snažil se ji o tom přesvědčit. Na tom jejich rozhovoru nebylo nic zvláštního. Podobné se pravděpodobně v tu samou chvíli odehrávaly u automatů na vodu v mnoha normálních kancelářích. Hrála, že ji přesvědčil, a Barnaby nahlas slíbil, že to zařídí. Převedla pak peníze investiční firmě – nebo firmě, jejíž název zněl, jako by to opravdu byla investiční společnost. O pár

dní později byly ty peníze vloženy – mínus pětiprocentní „poplatek“ na odškodnění těch Barnabyho přátel za jejich čas a risk – do banky v Tulse v Oklahomě na jméno Fredericka Nobleová. Upozornění na nový účet našla v nenápadné obálce ve výtisku knihy *Extranodální lymfomy*, kterou si půjčila v okresní knihovně. V obálce byl taky řidičák na Fredericku Nobleovou s její fotkou.

Kde si svoje dokumenty vyzvedne Barnaby, nevěděla. Nevěděla, jaké bude jeho nové jméno. Chtěla, aby odešli společně – ta ohromná tíže života na útěku byla už tenkrát součástí jejich nočních můr –, ale nemyslel si, že by to bylo moudré. Oba budou bezpečnější sami.

Další investice, další obálky. Pro Freddie bylo vytvořeno pár dalších účtů, ale byly tu i účty a doklady pro Ellis Grantovou z Kalifornie a Sheau Marlowovou z Oregonu. Všechny tři identity byly pevné jako beton a prošly by jakoukoli kontrolou. Freddie už „umřela“, když ji Oddělení vyčmuchalo, ale o to se pak naučila být Juliana opatrnější. Ellis a Shea byly pořád bezpečné. Byly jejím nejcennějším majetkem a používala je opatrně, takže je nezdiskreditovala jakoukoli spojitostí s doktor-kou Julianou Fortisovou.

Taky si začala kupovat šperky – drahé a čím menší, tím lepší. Žluté diamanty jí připadaly úplně stejné jako žluté safíry, ale stály desetkrát víc než jejich čiré protějšky. Tlusté zlaté řetízky, těžké zlaté přívěsky. Několik samostatných drahokamů, o kterých tvrdila, že si je nechá zasadit. Celou dobu věděla, že za ně nedostane ani půlku toho, co zaplatila, ale šperky bylo snazší přepravovat a měnit za peníze, aniž by si toho někdo všiml.

Z předplacené SIM karty si tehdy tedy Freddie Nobleová pronajala malou chatu kousek od Tulsy, použila k tomu novou kreditní kartu, která patřila k bankovnímu účtu v Tulse. Spolu s chatou získala i milého postaršího domácího, který jí rád nanosil dovnitř krabice, které si tam poslala – krabice plné věcí, které bude potřebovat, až odejde od svého

života Juliany Fortisové, všechno od ručníků a polštářů až po drahokamy, kondenzátory a baňky –, a vyzvedával si nájemné, aniž by se zabýval tím, že tam stále pořádne nebydlí. Tu a tam zmínila, že se chystá odejít z ne moc vydařeného vztahu, a domácím to stačilo. Zásoby si objednávala z počítačů v knihovnách pomocí mailové adresy, kterou doma na svém počítači nikdy nepoužila.

Udělala všechno pro to, aby byla připravená, a čekala, až jí dá Barnaby znamení.

Nakonec jí dal vědět, že je načase dát se na útěk, ale ne tak, jak si to plánovali.

• • •

Ty peníze, které tak dlouho a tak opatrně hromadila, jí v jejím novém životě na útěku protékaly mezi prsty, jako by byla nějaký rozmazlený spratek se svěřeneckým fondem. Slíbila si, že to skončí, až získá svobodu. Měla pár triků, jak si vydělat skutečné peníze, ale ty byly nebezpečné. Věděla ovšem, že nebude mít na výběr a bude se do toho muset pustit.

Lidé vždy potřebovali lékaře, kteří porušují pravidla. Někdo potřeboval doktora, který uměl dohlédnout na léčbu, neschválenou Úřadem pro kontrolu potravin a léčiv, něčeho, co chytili v Rusku nebo v Brazílii. A někteří lidé zas potřebovali vyjmout kulky, ale nechťeli si to nechat udělat v nemocnici, kde by na to upozornili policii.

Udržovala si přítomnost na webu. Pár klientů ji kontaktovalo na její minulou mailovou adresu, ta už ale nefungovala. Musela se dostat zpátky k těm, kdo ji znali, a pokusit se spojit s některými kontakty, aniž by zanechala stopy. To bylo těžké. Pokud Oddělení vystopovalo její maily, pravděpodobně objevilo i všechno ostatní. Aspoň, že to její klienti chápali. Hodně práce, kterou pro ně dělala, bylo na stupnici od legálních

věcí až po naprosto kriminální hodně napravo a to, že občas musela zmizet a potom se objevit pod novým jménem, je nepřekvapilo.

Žít ve světě, kterému nevládnou zákony, to samozřejmě přidávalo na její už tak těžkou miskou vah další nebezpečí. Jako třeba ten středně důležitý mafiánský boss, kterému se její služby velmi hodily a myslel si, že by se měla trvale usadit v Illinois. Snažila se Joeymu Giancardimu trochu poodkrýt, proč se musí skrývat, aniž by se úplně prozradila – koneckonců mafie nikdy neproslula svou loajalitou vůči lidem, za něž může získat mnohem více, když je prodá –, ale odmítl to chápat. Tvrdil, že pod jeho ochranou by jí nic nehrozilo. Nakonec musela zlikvidovat svou tehdejší identitu, docela propracovaný život Charlie Petersonové, a utéct. Možná, že po ní ještě někteří členové mafie stále pátrají. Ne že by kvůli tomu nemohla spát. Když došlo na lidskou sílu a zdroje, mafie se nemohla s americkou vládou vůbec porovnávat.

A možná na ni mafie stejně ani neměla v úmyslu plýtvat časem. Na světě byla spousta doktorů, všichni to byli jen lidé a většina z nich se dala podplatit. Kdyby ovšem Joey G. znal její skutečnou specializaci, bojoval by mnohem tvrději, aby si ji udržel.

Aspoň byl Joey G. dobrý k tomu, že jí diamanty směňoval za peníze. A rychlokurz v úrazové chirurgii, který u něj absolvovala, jí rozhodně neuškodil. Další výhoda práce v podsvětí: nikoho nevzrušovalo nepříliš vysoké procento pacientů, kteří přežili. Smrt se očekávala a pojištění pro případné zanedbání péče nebylo potřeba.

Kdykoli myslela na Joeyho G., vzpomněla si taky na Carla Aggiho. Nebyl to její kamarád, to ne, ale byl jí blízký. Byl to její kontakt, nejpevnější bod jejího tehdejšího života. I když na pohled vypadal jako gauner, na ni byl vždycky milý – choval se k ní jako k mladší sestře. Takže ji to bolelo víc než u ostatních, když nebyla schopná pro Carla nic udělat. Kulka se mu zasekla v levé srdeční komoře. Pro Carla bylo příliš pozdě, už když k ní přinesli jeho tělo, ale Joey G. pořád doufal. Charlie pro

něj v minulosti odvedla hodně dobré práce. Když ale prohlásila Carla za mrtvého už při příjezdu, nijak se nevzrušoval. *Carlo byl nejlepší. No, některý zachrániš, některý ztratíš.* A pak pokrčil rameny.

Nerada na Carla vzpomínala.

• • •

Potřebovala by ještě pár týdnů na to, aby doladila svůj plán, zvažila své slabé stránky, dotáhla fyzickou přípravu k dokonalosti, ale kvůli Carstonovu termínu nemohla. Musela čas, který jí zbýval, rozdělit mezi sledování nového subjektu a zařizování místa, kde se jím bude zabývat, takže ani jedno nebylo perfektní.

Po její předčasné návštěvě Carstona určitě čekali, že se o něco pokusí sama a dříve, ale co jiného mohla dělat? Napochodovat jako ovce do Oddělení?

Dozvěděla se už dost na to, aby si byla prakticky jistá, že Daniel se i dnes bude chovat podle stejného vzorce jako poslední tři dny. Jeho denně téměř stejné oblečení – podobné džínsy, košile s knoflíčky, obyčejná saka, všechno se od sebe jen trochu lišilo barvou – ji dovedlo k závěru, že v životě se drží zvyků. Ve škole zůstával až do posledního zazvonění, aby si povídal se studenty a připravoval si hodinu na další den. Potom s několika složkami a laptopem v batohu přes rameno zamířil ven a cestou zamával sekretářce. Šel šest bloků a kolem šesté nastoupil do metra ve stanici Congress Heights, vždycky zrovna v té největší dopravní špičce. Jel zelenou linkou až na Columbia Heights, kde měl mrňavou garsonku. Když přišel domů, snědl večeři z polotovarů a oznámkoval testy. Do postele chodil kolem desáté, a pokud se nemýlila, nikdy si nepouštěl televizi. Těžší bylo sledovat, co se dělo ráno – měl rolety, které byly sice téměř průsvitné, když se uvnitř rozsvítilo, ale v ranním slunci přes ně nešlo nic vidět. V pět ráno si vyrazil do ulic zaběhat, vrátil se o hodinu později,

po třiceti minutách zase vyšel ven a zamířil ke stanici metra o tři bloky dál, dlouhé lokny měl ještě mokré ze sprchy.

Dvě rána předtím ho sledovala po jeho běžecké trase, jak nejlépe to zpozvdálí uměla. Držel si rychlé tempo – zjevně byl zkušený běžec. Jak ho tak sledovala, uvědomila si, že by potřebovala běhat více. Nemilovala běhání tak, jak se zdálo, že ho milují ostatní – vřdycky si připadala hrozně zranitelná, nikde auto, ve kterém by unikla –, ale bylo důležité. Nikdy nebude silnější než ten, koho na ni pošlou. Se svýma krátkýma nohama nebude ani rychlejší a neexistuje žádné bojové umění, díky kterému by nad profesionálním zabijákem získala převahu. Ale vytrvalost – ta by jí zachránit život mohla. Pokud by ji její triky dostaly z krizového momentu, měla být schopná utíkat déle, než ji vrah vydrží pronásledovat. Byla by to hloupá smrt – lapající po dechu, s vypovídajícími svaly, ochromená vlastní nedostatečnou přípravou. Ne, takhle umřít nechtěla. Běhala tedy tak často, jak jen mohla, a prováděla cvičení, která ve svých malých bytech mohla zvládnout, bylo to ale málo. Slíbila si, že až tahle operace skončí, najde si dobré místo na běhání – nějaké se spoustou únikových cest a schovávaček.

Danielova běžecká trasa – stejně jako byt a škola – byla příliš na očích na to, aby na ní cokoli podnikla. Nejsnazší by bylo ho sebrat na ulici, když by končil s během, vyčerpaný a nesoustředěný, ale to ti špatní, kteří ho určitě sledovali, věděli taky. Byli by na ni připravení. To samé platilo pro jeho cestu z metra do školy. Takže to muselo být v metru. Lidé z Oddělení budou sice vědět, že metro je další možnost, ale nebudou mít pokrytou každou linku, každou zastávku a nebudou moci Daniela sledovat na každém kroku.

Všude byly sice kamery, ale s tím nemohla nic moc dělat. Až tohle skončí, její nepřátelé budou mít milion snímků toho, jak její obličej vypadá teď, o tři roky později. Podle svého názoru se moc nezměnila, ale oni by si její složku stejně zaktualizovali. To by ale taky bylo jediné, co by s tím mohli udělat.

Díky své předchozí práci v Oddělení byla dostatečně obeznámená s procesem sebrání cíle na ulici, aby věděla, že je to mnohem těžší, než by kdokoli po sledování průměrného špionážního seriálu uvěřil. Účel kamer v metru je ale chytit podezřelého *po* zločinu. Rozhodně nemohli mít dost zdrojů ani lidí na to, aby sledovali záznam v reálném čase. Takže vše, co jim kamery mohly říct, bylo, kde *byla*, ne kde *bude*, a bez té informace jim byly kamery k ničemu. Všechny věci, se kterými jim mohly pomoci – kdo je, kde vzala informace, jaké jsou její motivy –, byly něčím, co už věděli.

Každopádně na méně riskantní řešení nepřišla.

• • •

Dnes se jmenovala Jesse. Vsadila na profesionální vzhled – černý kostýmek s výstřihem do V, pod ním černé tričko a samozřejmě kožený pásek. Nasadila si další paruku. Špinavě blond vlasy po bradu. Měla je stažené z čela jednoduchou černou čelenkou a přidala brýle s tenkými kovovými obroučkami, se kterými nevypadala, jako že se schovává, ale i tak rafinovaně skrývaly tvar jejích lícních kostí a čela. Měla symetrický obličej s jemnými rysy, nic, co by přitahovalo pozornost. Věděla, že ji lidé většinou přehlížejí. Ale taky věděla, že nevypadá tak tuctově, aby ji nepoznal někdo, kdo by hledal přímo ji. Kdykoli mohla, měla skloněnou hlavu.

Místo tašky si vzala kufřík. Dřevěné ozdoby z popruhu zacvakly na své místo v držadle. Byl lemovaný kovovými pásky, těžký, i když byl prázdný, a v případě potřeby se dal použít jako zbraň. Medailonek, prsteny, ale žádné náušnice. Bude muset použít trochu hrubé síly a náušnice by při tom nebyly bezpečné. Nože v botách, skalpely, jelení lůj, různé spreje... téměř v plné zbroji. Dnes se ale díky tomu přesto necítila jistě. Tahle část plánu byla totiž daleko za hranicí toho, co chtěla a uměla

dělat. Nemyslela si, že kdy bude muset někoho unášet. Za poslední tři roky se zabývala jenom takovými plány, které končily buď něčí smrtí, nebo jejím útekem.

Když jako Jesse projížděla temnými ulicemi, zívala. Nedostávalo se jí spánku a v následujících dnech to nemělo být jiné. Měla pár látek, které ji udrží vzhůru, ale zhroucení mohla oddalovat maximálně dvaasedmdesát hodin. Až to přijde, musí být hodně dobře schovaná. Doufala, že je nebude muset použít.

Na parkovišti pro turistickou třídu na letišti Ronalda Reagana byla spousta volných míst. Zajela na jedno blízko autobusové zastávky, kde, jak soudila, by chtěla parkovat většina lidí, a čekala, až přijede autobus. Tohle letiště znala lépe než ty ostatní. Klid, který tak dlouho postrádala, se dostavil – díky známému prostředí. Než přijel autobus, objevili se další dva lidé, oba se zavazadly a unavenými obličejí. Nevšímali si jí. Dojela autobusem ke třetímu terminálu a pak se vrátila přes most pro pěší na zastávku metra. Ta cesta jí rychlou chůzí zabrala asi patnáct minut. To je na letištích hezké – všichni chodí rychle.

Zvažovala, jestli si má vzít boty na vysokém podpatku a tím změnit svou výšku, ale pak uvážila, že na to bude muset dnes až příliš chodit – nebo možná i běhat, pokud se to pokazí. Měla tmavé boty s plochou podrážkou, napůl tenisky.

Když se připojila k davu mířícímu na nástupiště, snažila se co nejvíc skrývat obličej před kamerami u stropu. Pomocí periferního vidění hledala skupinku, ke které by se připojila. Jesse si byla jistá, že ti, kdo ji sledují, budou hledat ženu, která je sama. Větší skupinka – jakákoli skupinka – byla lepší krytí než mejkap nebo paruka.

Ke kolejím mířilo několik hloučků lidí, jak první vlna dopravní špičky začala plnit eskalátory. Vybrala si trojici, dva muže a jednu ženu, všichni měli tmavé pracovní oblečení a nesli si kufřík. Žena měla zářivé blondaté vlasy a se svými lodičkami do špičky na podpatku byla o dob-

rých dvacet centimetrů vyšší než Jesse. Ta se posouvala kolem několika dalších skupin, dokud nebyla schovaná mezi tou ženou a zdí za nimi. Jakékoli oči zkoumající tuhle novou čtveřici by se přirozeně zaměřily na vysokou blondýnku.

Pokud by ty oči samozřejmě nehledaly přímo Julianu Fortisovou...

Její čtveřice se účelně posouvala davem, až se dostala na místo blízko okraje nástupiště. Nezdálo se, že by si někdo jiný ve skupince všiml, že se spolu s nimi pohybuje i jedna drobná žena. Na to, aby její blízkost zaregistrovali, bylo kolem nacpaných příliš mnoho dalších lidí.

Do zorného pole se jim vehnal vlak, řítíl se k nim a pak prudce zastavil. Jesseina skupinka zaváhala a hledala méně zaplněný vůz. Zvažovala, že se od nich odtrhne, ale ta blondýna byla taky netrpělivá a protlačila se do neexistujícího prostoru ve vagonu. Jesse se na ni přitlačila zezadu, byla teď namáčkнутá mezi tou blondýnou a další, větší ženou za sebou. Mezi nimi byla neviditelná, ať už jí ta pozice přišla, jak chtěla, nepohodlná.

Jeli žlutou linkou až na stanici Chinatown. Tam trojici opustila a přidala se ke dvojici, dvěma ženám, které se svými blůzkami zapnutými až ke krku a brýlemi s obroučkami tvaru kočičích očí mohly být sekretářky nebo třeba knihovnice. Společně jely po zelené lince až na stanici Shaw-Howard, Jesse měla hlavu nakloněnou směrem k menší brunetce a předstírala, že je zaujatá jejím příběhem o svatbě z minulého víkendu, na které nebyl volný bar, prokristapána. Uprostřed historky nechala sekretářky ve vlaku a vmísila se do davu vystupujícího z metra. Udělala rychlou otočku skrz přečpané dámské záchody a pak se připojila k davu mířícímu dolů ke kolejím na další vlak. Načasování bylo vším. Musela teď vystoupit z anonymity davu.

Z pronikavého kvílení přijíždějícího vlaku skočilo Jesse bušící srdce až do krku. Připadala si jako běžec skrčený v bloku, připravený na výstřel. Pak se z té metafory v duchu otrásla – bylo víc než možné, že

nějaká zbraň opravdu vystřelí. Ale bude mít skutečné kulky a nebude mířit k nebi.

Vlak s vřískotem zastavil a ona se dala do pohybu.

Šla rychlou chůzí kolem řady vagonů, prodírala se pasažéry, kteří se vyhrnuli z otevřených dveří. Očima prohledávala vagony, hledala vysokého muže s dlouhými vlasy. Kolem ní byla spousta lidí, blokovali jí výhled. Snažila se v duchu si udělat křížek nad každou hlavou, která neodpovídala. Byla moc rychlá? Nebo ne dost rychlá? Vlak už odjížděl, když se dostala k poslednímu vagonu, a nemohla si být jistá, že tam není, ale soudila, že ne. Podle jejího pozorování z posledních dvou příjezdů by měl být v příštím vlaku. Když se dveře zavíraly, kousla se do rtu. Pokud tohle zkazila, bude to muset zkusit další den. A to nechtěla. Čím víc se čas blížil k okamžiku, kdy se měl spustit Carstonův plán, tím to bylo nebezpečnější.

Než by vyčkávala všem na očích, radši rychle pokračovala směrem k východu.

Znovu se otočila na toaletách a ztratila trochu času tím, že předstírala, že si kontroluje mejkap, který vůbec neměla. Když v duchu napočítala do devadesáti, připojila se k proudu cestujících, kteří mířili ke kolejím.

Teď tu bylo ještě víc lidí. Jesse si vybrala místo blízko skupiny mužů v obleku na úplném konci nástupiště a snažila se splynout s černou látkou jejich sak. Povídali si o akcích a obchodech, věcech, které byly tak daleko od jejího života, že by klidně mohly být sci-fi. Ohlásili další vlak a ona se připravila. Když metro zastavilo, obešla obchodníky a prohlédla si první vagon.

Pohybovala se rychle a očima prohledávala další vůz. *Žena, žena, starý muž, moc malý, moc tlustý, moc tmavý, bez vlasů, žena, žena, dítě, blondák...* Další vůz –

Jako by jí chtěl pomáhat, jako by byl na její straně. Stál přímo u okýnka, díval se ven, vysoký s vlnitými vlasy.

Jak šla směrem k otevřeným dveřím, Jesse si rychle prohlédla ostatní cestující. Hodně obchodníků, aspoň na první pohled – kdokoli z nich ale mohl být najatý Oddělením. Nebyly tu ovšem žádné zjevné známky, žádná široká ramena, která nepasovala do kabátů normální velikosti, žádná sluchátka, žádné vybouleniny pod kabátem, žádný oční kontakt s ostatními cestujícími. Nikdo neměl sluneční brýle.

Tohle je ta chvíle, pomyslela si, kdy se nás pokusí oba sebrat a dotáhnout do laboratoře. Pokud to ovšem není past jenom na mě, což by znamenalo, že Daniel s těmi svými nevinnými vlnitými vlasy je jedním z nich. Možná to bude on, kdo mě zastřelí. Nebo probodne. Nebo se mě pokusí dostat z vlaku, aby mě zastřelili někde v soukromí. Nebo mě omráčí a hodí do kolejiště...

Ale pokud je ten příběh pravý, pak nás budou chtít oba živé. Pravděpodobně zkusí něco podobného tomu, co se chystám udělat Danielovi. Potom mě odvedou zpátky do laboratoře a moje šance, že odtamtud někdy odejdu živá, jsou... méně než malé.

Když se za ní zavřely dveře, hlavou se jí honily tisíce dalších podobných myšlenek. Šla rychle, aby stála vedle Daniela, a aby udržela rovnováhu, držela se stejně tyče jako on, prsty měla blízko těm jeho bledším a mnohem delším. Měla pocit, jako by jí někdo svíral srdce v pevné pěsti. Bylo to čím dál tím bolestivější v přímé úměře k tomu, jak blízko stála u cíle. Nezdálo se, že by si jí všiml, pořád zíral z okna s nepřítomným výrazem, s výrazem, který se nezměnil, když zajeli do temnoty tunelu a on mohl vidět jen svůj odraz ve skle. Nikdo ve vagonu se směrem k nim nepohnul.

V Danielu Beachovi nedokázala najít nic z toho člověka, kterého viděla na fotkách z Mexika a Egypta, toho, který schovával vlasy pod kšiltovkou a pohyboval se s agresivní sebejistotou. Zamyšlený muž vedle ní mohl být klidně básníkem Starého světa. Musí to být úžasný herec... nebo je možné, že je to opravdu nemocný člověk, který trpí mnohočetnou poruchou identity? Nebyla si ničím jistá.

Jak se blížili ke stanici Chinatown, Jesse ztuhla. Vlak se vřítíl do stanice a zakymácel se a ona se musela chytnout tyče pevněji, aby do Daniela Beache nevrátila.

Z vlaku vystoupili tři lidé, dva muži v obleku a jedna žena v sukni, ale nikdo z nich se na Jesse ani nepodíval. Prohnali se kolem ní, jako by šli pozdě do práce. Do vagonu nastoupili dva další muži. Jeden upoutal Jesseinu pozornost – velký, stavěný jako profesionální atlet, měl na sobě mikinu a tepláky. Obě ruce měl v přední kapse mikiny, a pokud neměl tlapy velikosti krabice od bot, něco v nich nesl. Na Jesse se nepodíval, když kolem ní procházel, zamířil do zadního rohu vozu a chytil se držadla nad hlavou. Koutkem oka ho pořád sledovala v odraze, ale neprojevoval žádný zájem ani o ni, ani o její cíl.

Daniel Beach se nepohnul. Byl tak pohlcený myšlenkami, že se vedle něj uvolnila, jako kdyby byl jediná osoba v tomhle vlaku, před kterou se nemusí mít na pozoru. Což bylo hloupé. Pokud to nebyla past, pokud byl tím, kdo jí řekli, že je, tenhle muž se ve velmi blízké budoucnosti plánoval stát masovým vrahem.

Atlet si z kapsy u mikiny vytáhl hranatý pár sluchátek a přikryl si jimi uši. Kabel mu vedl do kapsy. Pravděpodobně k telefonu, ale možná také ne.

Rozhodla se ho příští zastávku vyzkoušet.

Když se otevřely dveře, sehnula se, aby si poupravila neexistující manžetu na kalhotách, a pak udělala krok směrem ke dveřím.

Nikdo nezareagoval. Ten atlet se sluchátky měl zavřené oči. Lidé vystoupili, lidé nastoupili, ale nikdo se na ni nepodíval a nikdo se jí nesnažil zablokovat východ ani najednou nezvedl ruku, přes kterou by měl podivně přehozenou bundu.

Pokud její nepřátelé věděli, co dělá, nechali ji to dělat po jejím.

Znamenalo to, že to je skutečné, nebo jen chtěli, aby tomu prozatím věřila? Z toho, jak se snažila přemýšlet jako oni, ji bolela hlava. Když se vlak rozjel, znovu se chytila tyče.

„Špatná zastávka?“

Vzhledla a Daniel Beach se na ni usmíval – milý, bezelstný úsměv, který patří nejoblíbenějšímu učiteli na škole, nadšenému bojovníkovi za lidská práva.

„Ehm, ano.“ Zamrkala, myšlenky úplně popletené. Co by řekl normální cestující? „Jen jsem, ehm, na chvíli zapomněla, kde jsem. Ty stanice už začínají všechny splývat.“

„Vydržte. Do víkendu už zbývá jen nějakých osm, devět hodin.“

Znovu jí věnoval úsměv, milý úsměv. Povídat si se subjektem jí bylo víc než nepříjemné, ale na Danielovi bylo cosi zvláštně – nejspíš falešně – normálního, díky čemuž pro ni bylo snazší přijmout roli, kterou potřebovala hrát: kamarádská cestující. Normální osoba.

Jeho poznámce se ponuře zasmála. Její pracovní týden zrovna začínal. „To by bylo skvělé, kdybych měla o víkendech volno.“

Zasmál se a pak si povzdechl. „To je síla. Právo?“

„Medicína.“

„Ještě horší. Pustí vás občas ven za dobré chování?“

„Jen zřídka. Ale v pohodě. Stejně moc nejsem na mejdany,“ prohodila lehce.

„Taky jsem na ně moc starý,“ přiznal. „Obvykle mně to dojde vždycky kolem desáté večer.“

Zdvorně se usmála, když se rozesmál. Připadalo jí děsivé a nebezpečné takhle se bratříčkovat s příští prací. Nikdy se se subjekty předem nebavila. Nemohla si dovolit se na něj dívat jako na člověka. Musela ho vidět jenom jako zrůdu – s potenciálem milionu mrtvých –, aby mohla zůstat lhostejná.

„I když si občas rád zajdu na poklidnou večeri někam ven,“ říkal právě.

„Hm,“ zamumlala roztržitě. Došlo jí, že to zní jako souhlas.

„Ahoj,“ řekl. „Jmenuju se Daniel.“

Ke svému překvapení zapomněla, jak že se vlastně zrovna teď jmenuje ona. Napráhl k ní ruku a ona mu s ní potřásla, vědomá si náhle váhy otráveného prstenu.

„Ahoj, Danieli.“

„Ahoj...“ Zvedl obočí.

„Ehm, Alex.“ Uf, to bylo o pár jmen vedle. Ale co.

„Těší mě, Alex. Podívej, tohle nikdy nedělám – nikdy. Ale... no, proč ne? Můžu ti na sebe dát číslo? Možná bychom si někdy mohli zajít na tu večeři?“

Hleděla na něj v naprostém šoku. Balil ji. Balil ji chlap. Ne, ne chlap. Budoucí masový vrah, který pracuje pro šíleného drogového cara.

Nebo agent, který se ji snaží rozptýlit?

„Vyděsil jsem tě? Přísahám, že jsem neškodný.“

„Ehm, ne, jenom... no, nikdo mě ještě nepozval na rande v metru.“ To byla pravda. Vlastně ji nikdo nepozval na rande už roky. „Nevím, co říct.“ Taký pravda.

„Hele, udělám tohle. Na tenhle kousek papíru ti napíšu svoje číslo a dám ti ho, a až dojedeš na svoji zastávku, můžeš ho vyhodit do nejbližšího koše, který uvidíš, protože házet odpadky na zem je špatné, a okamžitě na mě zapomenout. Nic ti to neudělá – jen se stavíš na pár vteřin u koše.“

Usmíval se, když mluvil, ale oči měl upřené dolů, soustředil se na psaní svého čísla na zadní stranu účtenky tužkou číslo dvě.

„To je od tebe velmi ohleduplné. Cením si toho.“

S úsměvem vzhledl. „Nebo ho taky nemusíš vyhazovat. Mohla bys ho použít a zavolat mi, a potom strávit pár hodin rozhovorem se mnou, zatímco ti zaplatím něco k jídlu.“

Monotónní hlas nad nimi oznámil stanici Penn Quarter a jí se ulevilo. Protože začínala být smutná. Ano, stráví noc s Danielem Beachem, ale ani jeden z nich si to moc neužije.

Pro smutek tu nebylo místo. Tolik nevinných mrtvých. Mrtvé děti, mrtvé matky a otcové. Dobří lidé, kteří nikdy nikomu neublížili.

„To je dilema,“ vzdychla tiše.

Vlak znovu zastavil a ona předstírala, že vystupující muž do ní vrazil. V ruce už měla správnou jehlu. Natáhla se, jako by se snažila dosáhnout na tyč, a pohybem, který měl vypadat jako neúmyslný, ho chytla za ruku.

Překvapeně sebou škubl a ona se ho pevně držela, jako by se snažila znovu získat rovnováhu.

„Au. Promiň, vylekala jsem tě,“ omluvila se. Pustila se ho a nechala tenkou injekci sklouznout z dlaně do kapsy od saka. Tenhle trik hodně nacvičovala.

„Jsi v pořádku? Ten chlap tě skoro srazil.“

„Jsem v pořádku, díky.“

Metro se znovu rozjelo a ona sledovala, jak Danielův obličej rychle ztrácí barvu.

„Hej, jsi *ty* v pořádku?“ zeptala se. „Vypadáš trochu pobledle.“

„Ehm, já... cože?“

Zmateně se kolem sebe rozhlédl.

„Vypadáš, jako že omdlíš. Promiňte,“ promluvila na ženu, která seděla za nimi. „Mohl by si můj kamarád sednout? Není mu dobře.“

Ta žena jen protočila obrovské hnědé oči a pak od nich odvrátila pohled.

„Ne,“ namítal Daniel. „Neobtěžuj... se se mnou. Jsem...“

„Danieli?“ zeptala se.

Trochu se teď kymácel, tvář měl mrtvolně bledou.

„Podej mi ruku, Danieli.“

Zmateně jí podal ruku. Sevřela mu zápěstí, zřetelně pohybovala rty, zatímco sledovala své hodinky a předstírala, že počítá.

„Medicína,“ zamumlal. „Jsi doktorka.“

Tahle část už zase odpovídala jejímu plánu, a tak se cítila lépe. „Ano, a vůbec se mi nelíbí tvůj stav. Příští zastávku se mnou vystoupíš. Dostaneme tě na vzduch.“

„To nemůžu. Škola... nemůžu přijít pozdě.“

„Napišu ti omluvenku. Nehádej se se mnou, vím, co dělám.“

„Dobře. Alex.“

L'Enfant Plaza byla jedna z největších a nejchaotičtějších stanic na téhle lince. Když se otevřely dveře, vzala Alex Daniela kolem pasu a vyvedla ho ven. Přehodil jí ruku přes ramena, aby se o ni mohl opřít. To ji nepřekvapovalo. Po tryptaminu, který mu vpíchla, bývali lidé dezorientovaní, svolní a dost přátelští. Půjde za ní, pokud ho nebude moc nutit. Látka byla vzdáleně příbuzná skupině barbiturátů, kterým laici říkali sérum pravdy a které měly pár účinků podobných extázi. Obojí bylo dobré na prolomení zábran a přiměnění ke spolupráci. Tuhle konkrétní sloučeninu měla ráda právě kvůli té zmatenosti. Daniel bude mít pocit, že nemůže udělat žádné rozhodnutí, takže udělá všechno, co bude chtít ona, tedy dokud to nevyprchá – nebo pokud mu neřekne, aby udělal něco, co by bylo daleko za hranicí toho, co by byl ochoten udělat.

Díky tomu nečekanému sblížení to bylo snazší, než doufala. Původně ho plánovala píchnout, pak sehrát staré dobré *Je tady nějaký doktor? No ano, já jsem doktorka!*, aby ho přiměla jít s ní. Fungovalo by to, ale nebylo by to tak přirozené.

„Dobře, Danieli, jak se cítíš? Můžeš dýchat?“

„Jasně. Dýchání je v pohodě.“

Šla s ním rychle. Z téhle látky se málokdy někomu udělalo špatně, ale vždycky existují výjimky. Vzhledla, aby zkontrolovala jeho barvu. Byl pořád bledý, ale jeho rty nedostaly ten nazelenalý odstín, který předcházel nevolnosti.

„Je ti špatně od žaludku?“ zeptala se ho.

„Ne. Ne, jsem v pohodě...“

„Obávám se, že nejsi. Vezmu tě s sebou do práce, pokud ti to nevadí. Chci se ujistit, že to není nic vážného.“

„Dobře... ne. Musím do školy?“

Navzdory dezorientaci s ní snadno udržoval krok. Měl nohy tak dvakrát delší než ona.

„Řekneme jim, co se děje. Máš číslo do školy?“

„Ano, Stacey – v kanceláři.“

„Zavoláme jí za chůze.“

To je zpomalí, ale nedalo se nic dělat. Musela zmírnit jeho obavy, aby zůstal povolný.

„Dobrý nápad,“ přikývl, pak z kapsy vytáhl starý blackberry a neobratně zápolil s tlačítky.

Jemně mu vzala mobil z ruky. „Jaké je Staceyino příjmení?“

„Je to pod ‚Kancelář‘.“

„Už to vidím. Dobře, vytočím to za tebe. Na, řekni Stacey, že je ti špatně. Jdeš k doktorovi.“

Poslušně si od ní vzal telefon a pak čekal, až to Stacey zvedne.

„Dobrý den,“ řekl. „Tady Daniel. Ano, pan Beach. Není mi dobře, jdu za doktorkou Alex. Pardon. Nerad vás v tom nechávám. Promiňte, díky. Ano, uzdravit se, jistě.“

Trochu sebou trhla, když použil její jméno, ale to bylo jen ze zvyku. Jen zase chvíli nebude moci být Alex, to je vše.

Vzít ho ze školy byl risk. De la Fuentes by si toho mohl všimnout, pokud snad svého posla smrti hlídá. Ale kvůli jednomu vynechanému pátku by jeho znepokojení snad nemělo přesáhnout hranici. Až by se nedotčený Daniel v pondělí ráno znovu ukázal, drogový boss by se uklidnil.

Vzala Danielovi telefon a dala si ho do kapsy.

„Podržím ti ho, ano? Jsi trochu nestabilní a nechci, abys ho ztratil.“

„Dobře.“ Znovu se kolem sebe rozhlédl a zamračil se na obrovský klenutý betonový strop nad nimi. „Kam to jdeme?“

„Do mojí kanceláře, pamatuješ? Teď nastoupíme do tohoto vlaku.“ Ve voze neviděla žádné jiné obličejy z jejich předchozí soupravy. Pokud je někdo sledoval, dělal to zpozvdálí. „Hele, tady je volné místo. Můžeš si odpočinout.“ Pomohla mu usadit se a nenápadně přitom pustila jeho telefon na zem a pak ho botou odkopla dál pod sedadlo.

Sledování telefonu je asi nejjednodušší způsob, jak někoho najít. Mobily byly past, které se vždycky vyhýbala. Bylo to jako se dobrovolně ocejchovat.

Stejně by neměla komu zavolat.

„Díky,“ hlesl Daniel. Pořád měl kolem ní ležet jednu ruku, i když teď, když on seděl a ona stála, byla kolem jejího pasu. Roztržitě k ní vzhledl a dodal: „Líbí se mi tvůj obličej.“

„Och. Ehm, díky.“

„Hodně se mi líbí.“

Žena sedící vedle Daniela se otočila a prohlédla si Alexin obličej. *Skvělé.*

Žena nevypadala moc ohromeně.

Daniel si opřel čelo o její bok a zavřel oči. Ta blízkost byla znepokojující na několika různých úrovních, ale taky zvláště uklidňující. Už to bylo dlouho, co se jí nějaká lidská bytost dotkla s náklonností, i když ta náklonnost vznikla smícháním správných látek ve zkumavce. I tak ho zatím nemohla nechat usnout.

„Co vyučuješ, Danieli?“

Zaklonil obličej nahoru, s tváří pořád opřenou o její bok.

„Hlavně angličtinu. Tu mám nejradši.“

„Vážně? Já byla ve všech humanitních vědách příšerná. Měla jsem radši ty přírodní.“

Zašklebil se. „Přírodní vědy!“

Slyšela, jak žena vedle něj zamumlala směrem ke své druhé sousedce: „Ožrala.“

„Neměl jsem ti říkat, že jsem učitel.“ Zhluboka si povzdechl.

„Proč ne?“

„Ženám se to nelíbí. Randall říká: „Nikdy tuhle informaci neprozrazuj dobrovolně.““ Ze způsobu, jakým ta slova vyslovoval, bylo jasné, že toho Randalla cituje doslovně.

„Ale učení je ušlechtilé povolání. Vyučování budoucích doktorů a vědců světa.“

Smutně se na ni podíval. „Nejsou v tom žádný prachy.“

„Ne každá je takhle prodejná. Randall chodí se špatnými ženami.“

„Moje žena měla ráda peníze. Bývalá žena.“

„To mě mrzí.“

Znovu si povzdechl a zavřel oči. „Zlomilo mi to srdce.“

Další náhlý pocit viny. Smutku. Věděla, že by tyhle věci nikdy neřekl, kdyby nebyl sjetý jejím hybridem extáze a séra pravdy. Už mluvil srozumitelněji. Látka nevyprchávala, jeho mysl se jen naučila existovat kolem ní.

Poplácala ho po tváři a přinutila se k veselejšímu tónu. „Pokud se dala tak snadno koupit, pravděpodobně ti nestojí za to, abys kvůli ní brečel.“

Znovu otevřel oči. Byly velmi jemně oříškové, kombinace zelené a světle šedé. Pokusila se představit si je pronikavé – pod kšiltovkou sebejistého muže, který se na fotkách setkával s de la Fuentesem –, a nešlo jí to.

Nevěděla, co bude dělat, kdyby měl vážně mnohočetnou poruchu osobnosti. S ničím takovým nikdy předtím nepracovala.

„Máš pravdu,“ přitakal. „Vím, že jo. Musím ji vidět takovou, jaká vážně je, a ne, jak jsem si ji představoval.“

„Přesně tak. Děláme si o lidech obrázky, vytváříme si je takové, s jakými bychom chtěli být, a snažíme se tu skutečnou osobu udržet uvnitř toho falešného rámu. Ne vždycky to dopadne dobře.“

Bláboly. Ani nevěděla, co říká. Za celý život byla jen v jednom napůl vážném vztahu a ten netrval moc dlouho. Upřednostňovala před

tím klukem školu, stejně jako šest let upřednostňovala před vším ostatním práci. Stejně jako teď upřednostňovala dýchání před čímkoli jiným. Měla problémy s posedlostí.

„Alex?“

„Ano?“

„Umírám?“

Věnovala mu uklidňující úsměv. „Ne. Kdybych si myslela, že umíráš, zavolala bych záchranku. Budeš v pořádku. Jen se chci ujistit.“

„Dobře. Budou mi muset vzít krev?“

„Možná.“

Povzdechl si. „Z jehel jsem nervózní.“

„Bude to v pohodě.“

Nelíbilo se jí, že jí to vadí – lhát mu. Jenže něco na té jeho prosté důvěře bylo, na způsobu, jakým se snažil všemu, co udělala, přisuzovat jen ty nejlepší pohnutky... Musela se z toho dostat.

„Díky, Alex. Vážně.“

„Jen dělám svoji práci.“ To lež nebyla.

„Myslíš, že mi zavoláš?“ zeptal se s nadějí v hlase.

„Danieli, rozhodně spolu strávíme večer,“ slíbila. Kdyby nebyl zdrogovaný, možná by z jejího hlasu vycítil napětí a viděl chlad v jejích očích.

KAPITOLA PÁTÁ

Zbytek probíhal téměř hladce... znamenalo to něco? Stupeň její paranoie už byl natolik vysoký, že bylo těžké poznat, jestli ho tahle nová obava ještě zvýšila, nebo ne.

Do taxíku na stanici Rosslyn nasedl bez námitek. Věděla, jak se cítí – ona i Barnaby vyzkoušeli většinu z nesmrtících přípravků sami na sobě, aby měli určitou představu o tom, jak působí. S tímhle to bylo jako snít příjemný sen, ve kterém se o problémy a obavy postará někdo jiný, a všechno, co člověk potřebuje, je pomocná ruka, která ho postrčí správným směrem. Ve svých poznámkách to pojmenovali *Následuj vůdce*, ale v oficiálních zprávách to mělo působivější jméno.

Byla to pohodová cesta, a kdyby nebylo toho, že zoufale potřebovala zachovat si zábrany, i v tu chvíli by k němu byla nejspíš příliš milá.

Přiměla ho mluvit o volejbalovém týmu, který trénoval – zeptal se jí, jestli se vrátí do školy včas na trénink –, a on pak strávil celou cestu taxíkem mluvením o těch holkách, až dokud neznala všechna jejich jména a jejich silné stránky při hře nazpaměť. Taxikář jim nevěnoval žádnou pozornost, broukal si nějakou písničku, moc tiše na to, aby ji poznala.

Daniel vypadal, že cestu skoro nevnímá, ale při jedné obzvlášť dlouhé červené vzlhl a zamračil se.

„Tvoje kancelář je hodně daleko.“

„Ano, je,“ souhlasila. „Na dojíždění je to strašné.“

„Kde bydlíš?“

„V Bethesdě.“

„Tam je to hezké. V Columbia Heights to tak hezké není. Nebo aspoň tam, kde bydlím.“

Taxík se dal znovu do pohybu. Byla spokojená. Plán probíhal dobře. I kdyby ji viděli vystoupit a nastoupit do toho posledního vlaku, bylo by pro ně hodně těžké pohlídat si jeden taxík v moři naprosto stejných neustále se mezi sebou proplétajících vozů během dopravní špičky. Příprava občas fungovala jako magické zaklínadlo. Jako byste si mohli události vytvarovat tak přesně, jak jste chtěli, jen tím, že je dostatečně důkladně naplánujete.

Daniel už nebyl tak hovorný, to byla druhá fáze působení drogy. A bude čím dál tím unavenější. Potřebovala, aby zůstal vzhůru ještě o chvíli déle.

„Proč jsi mi dal svoje číslo?“ zeptala se ho, když mu začala padat víčka. Zasněně se usmál. „Nikdy jsem to ještě neudělal.“

„Já taky ne.“

„Asi se za to budu později stydět.“

„Ale ne, když ti zavolám, že?“

„Možná. Nevím, vůbec mi to nebylo podobné.“

„Tak proč jsi to udělal?“

Jeho něžné oči byly stále upřené do těch jejích. „Líbí se mi tvoje tvář.“

„To už jsi říkal.“

„Hrozně jsem ji chtěl zase vidět. To mi dodalo odvahy.“

Zamračila se, pulzovala v ní vina.

„Zní to divně?“ Vypadal ustaraně.

„Ne, zní to moc mile. Ne každý muž by ženě řekl něco takového.“

Zamrkal jako sova. „Já bych to normálně taky neudělal. Jsem na to moc... zbabělý.“

„Mně připadáš dost odvážný.“

„Cítím se jinak. Myslím, že je to tebou. Cítil jsem se jinak hned, jak jsem uviděl tvůj úsměv.“

Hned jak jsem tě zdrogovala, opravila ho v duchu.

„No, to je pořádná lichotka,“ řekla. „A jsme tady, můžeš vstát?“

„Jasně. Tohle je letiště.“

„Ano, mám tady auto.“

„Občas létám na výlety. Rád jezdím do Mexika.“

Ostře vzhlédl. Zíral před sebe, díval se, kam jde. Nezdálo se, že by ho něco trápilo. Pokud by ho postrčila směrem k tajemství, k čemukoli, co pro něj bylo citlivé, jeho poslušnost by se změnila v podezření. Mohl by se nalepit na dalšího vůdce a pokusit se uniknout. Mohl by se rozrušit a přilákat k ní pozornost.

„Co se ti líbí na Mexiku?“ zeptala se opatrně.

„Je tam horko a sucho. To si užívám. Nikdy jsem nežil na žádném vážně horkém místě, ale myslím, že by se mi to líbilo. Snadno se ale spálím. Nikdy mi nešlo se opálit. Ty vypadáš, že jsi strávila nějaký čas na sluníčku.“

„Ne, tak už jsem se narodila.“ Za barvu své pleti vděčila neznámému otci. Genetické testy jí řekly, že v sobě má směsici hodně věcí, hlavně něco korejského, hispánského a velšského. Vždycky ji zajímalo, jak otec vypadal. Ve spojení se skotskými kořeny její matky to vytvořilo podivně obyčejnou tvář – mohla být skoro odkudkoli.

„To musí být hezké. Já musím používat krém na opalování, *hodně* krému. Nebo se pak loupu. Je to nechutné. Neměl bych ti to říkat.“

Zasmála se. „Slibuju, že to zapomenu. Co dalšího máš rád?“

„Rád pracuju rukama. Pomáhám stavět domy. Nemám žádnou kvalifikaci. Jen tluču kladivem tam, kde mi řeknou. Ale lidé jsou tam hrozně milí a štedří. Tuhle část na tom miluju.“

Všechno to znělo hodně přesvědčivě a ona pocítila záchvěv strachu. Jak se mohl toho příběhu tak dobře držet, tak nenuceně, se všemi těmi

chemikáliemi, které mu právě proudily krevním řečištěm? Pokud si ovšem vůči nim nějak nevytvořil odolnost. Pokud Oddělení nevyvinulo protilátku, pokud ho nepřipravili a on to na ni jen nehraje. Na zátylku jí vystoupila husí kůže. Tu protilátku vůbec nemuselo připravit Oddělení. Mohl za tím být de la Fuentes. Kdo ví, jaké účinky by měly podivné drogy v kombinaci s tou její vlastní? Jazykem nahmatala falešnou korunku na zadním zubu. Oddělení by ji prostě zabilo, pokud jim šlo o tohle. De la Fuentes by ji nejspíš chtěl potrestat za pokus zmařit mu plány. Ale jak by to věděl dopředu? Jak by ji Daniel tak rychle rozpoznal jako agenta druhé strany? Vždyť už ve skutečnosti ani pro nikoho nepracuje.

Drž se plánu, upomínala se. *Dostaň ho do auta a jsi z toho venku. Aspoň o kousek.*

„Taky se mi líbí tamější domy,“ vyprávěl. „Nikdy nezavíráš okna, vítr jen vane skrz dům. Některé ani nemají sklo v oknech. Je to tam mnohem hezčí než v Columbia Heights, to ti povím. Možná ne hezčí než v Bethesdě. Vsadím se, že doktoři bydlí v krásných domech.“

„Já ne. Nudný obyčejný byt. Moc času v něm netrávím, takže je to jedno.“

Uvážlivě přikývl. „Jsi venku a zachraňuješ životy.“

„No, ani ne. Nepracuju na pohotovosti nebo něco takového.“

„Zachraňuješ *můj* život.“ Široké šedozelené oči, v nich naprostá důvěra. Věděla, že pokud je jeho chování upřímné, může za to ta látka. Ale stejně z toho byla nesvá.

Mohla jen dál hrát svou roli.

„Jen to chci prověřit. Neumíráš.“ To byla pravda. Chlapi z Oddělení by ho možná nakonec zabili. Aspoň toho ho mohla ušetřit. I když... až zabrání katastrofě, Daniel Beach už nikdy nespátří nic než vnitřek cely. Z čehož jí bylo...

Milion mrtvých. Nevinné malé děti. Babičky. První jezdec Apokalypsy na bílém oři.

„Och, ještě autobus,“ poznamenal mírně.

„Tenhle nás dostane k mému autu. Pak už nebudeš muset chodit.“

„Nevadí mi to. Rád se s tebou procházím.“ Usmál se na ni a cestou po schodech nahoru se mu zamotaly nohy. Podepřela ho dřív, než by spadl, a pak ho nasměrovala na nejbližší sedadlo v téměř prázdném autobuse.

„Máš ráda zahraniční filmy?“ zeptal se zničehonic.

„Ehm, některé asi ano.“

„Na univerzitě mají dobré kino. Pokud nám ta večere vyjde, mohli bychom možná příště zkusit nějaký film s titulky.“

„Uzavřeme spolu dohodu,“ navrhla. „Pokud se ti po prvním společném večeru budu pořád líbit, rozhodně se s tebou na nějaký film, kterému nebudu rozumět, podívám.“

Usmál se, padala mu víčka. „Budeš se mi líbit pořád.“

Tohle bylo směšné. Měl by existovat nějaký způsob, jak tuhle konverzaci přeměrovat pryč od *flirtování* k něčemu jinému. Proč to je ona, kdo tu působí jako *zrůda*? Dobře, *je* zrůda, ale už se s tím docela smířila a věděla, že je ten druh zrůdy, které musejí existovat pro obecné blaho. V určitých ohledech byla jako normální doktor – musela působit bolest, aby zachránila životy. Jako odříznout zanícenou nohu, aby se zachránilo celé tělo, chladně, nezúčastněně. Bolest tady, záchrana jinde. A to *jinde*, o které šlo teď, si zasloužilo záchranu mnohem víc.

Jako vždy si to odůvodňovala, aby se sebou mohla žít. Ale nikdy si vyloženě nic nenalhávala. Věděla, že nepůsobí v jakémsi šedém území mezi dobrem a zlem. Žila v naprosto černém světě. Ale jediná věc horší, než když Alex dělala svoji práci dobře, bylo to, když ji někdo jiný dělal špatně. Nebo když ji nikdo vůbec nedělal.

Ale i když plně přijala svou roli *zrůdy*, nikdy nebyla ten druh zrůdy, který zabíjel nevinné lidi. Nechystala se dokonce zabít ani tohoto velmi vinného člověka... který k ní pořád vzhlížel zpod svých dlouhých loken velkýma oříškovýmá štěněčímá očima.

Malé děti, opakovala si. *Mrtvé děti*, *mrtvé děti*, *mrtvé děti*...

Nikdy nechtěla být špiónka nebo pracovat v utajení a teď zjišťovala, že je pro tu práci navíc citově nevhodná. Zjevně jí tělem kolovalo příliš zbytečného soucitu, což bylo víc než ironie. Tohle je důvod, proč nikdy nemáte se subjektem mluvit předtím, než si s ním *promluvíte*.

„Fajn, Danieli, vystupujeme. Můžeš se postavit?“

„M-hm. Och, počkej, vezmu ti tu tašku.“

Zesláble natáhl ruku směrem k jejímu kufříku.

„Už ji mám.“ Ve skutečnosti měla prsty k držadlu přímo přišpendlené. „Ty se teď musíš soustředit na svoji rovnováhu.“

„Jsem hrozně unavený.“

„Já vím, hele, moje auto je támhle. To stříbrné.“

„Je tu hodně stříbrných aut.“

To byl účel. „Je přímo tady. Dobře, dám tě dozadu, aby sis mohl lehnout. Sundej si kabát, nechci, aby ti bylo horko. A ještě boty, a je to.“ O to míň toho bude muset řešit později. „Zvedni kolena, ať se ti sem vejdou nohy. Výborně.“

Měl teď hlavu opřenou o batoh, což určitě nebylo pohodlné, ale už mu to bylo jedno.

„Jsi tak milá, Alex,“ zamumlal se zavřenýma očima. „Jsi ta nejmilejší žena, jakou jsem kdy potkal.“

„Taky si myslím, že jsi milý, Danieli,“ přiznala.

„Díky,“ zamručel a pak usnul.

Rychle z kufru vytáhla běžovou deku. Měla stejnou barvu jako sedadla. Přikryla ho s ní. Z tašky vytáhla injekci a vpíchlá mu ji do žíly na kotníku, hrbila se, aby zablokovala výhled na to, co zrovna dělá. *Následuj vůdce* asi tak za hodinu vyprchá a ona potřebovala, aby spal o něco déle.

Není to agent, rozhodla se. Agent by se možná nechal ovlivnit drogou, kterou použila k únosu, ale rozhodně by se nikdy nenechal takhle uspat.

Takže jen obyčejný nájemný masový vrah.

Dočasná laboratoř, kterou si vytvořila, se nacházela na venkově Západní Virginie. Pronajala si hezký malý statek s dojírnou, ve které už krávy nebyly hodně dlouhou dobu. Vnějšík dojírny měl obklady, ladící s domem. Uvnitř byly stěny a strop lemované hliníkem. Podlaha byla z neprodyšného betonu s příhodně umístěnými odtoky. Vzadu byl malý pokojík. Inzerovali ho jako místo navíc pro hosty na návštěvě, *rozkošně rustikální*. Byla si jistá, že je spousta lidí, kteří by tu rustikálnost viděli jako okouzlující, ale ji zajímalo jen to, že tam byla funkční přípojka elektřiny a vody. Statek a dojírna se nacházely uprostřed dvousectčtyřicetiakrového jablečného sadu, který byl dokola obklopený dalšími akry zemědělské půdy. Nejbližší soused byl víc než půldruhého kilometru daleko. Majitelé sadu si mimo sezonu vydělávali peníze tím, že prostory pronajímali měšťákům, kteří si hráli na pobyt v drsných podmínkách.

Bylo to hrozně drahé. Zamračila se pokaždé, když si na tu cenu vzpomněla, ale nedalo se nic dělat. Potřebovala nějaké použitelné místo v ústraní.

Pracovala po nocích, aby všechno připravila. Během dne z dálky sledovala Daniela a během vyučování se trochu prospala v autě. Momentálně byla naprosto vyčerpaná, ale ještě toho musela hodně udělat, než její pracovní den skončí.

První zastávkou byl ne moc významný sjezd z dálnice, víc než hodinu od města. Úzká špinavá cesta vypadala, jako by ji nikdo nepoužil snad deset let, a vedla hlouběji do lesa. Musela někde končit, ale Alex nejela dost daleko na to, aby zjistila kam. Zastavila pod silným stínem, vypnula motor a dala se do práce.

Pokud je Daniel zaměstnaný u Oddělení nebo, pravděpodobněji, u jedné z organizací, které s ním spolupracovaly – CIA, pár armádních sekcí, pár dalších utajených organizací, které stejně jako Oddělení nemě-

ly oficiální jméno –, má na sobě elektronické sledovací zařízení. Stejně, jako kdysi měla ona. Nepřítomně si přejela prsty po malé vystouplé jizvě na zátylku, překryté krátkými vlasy. Rádi značkovali hlavu.

Otevřela zadní dveře od auta a klekla si na vlhkou půdu vedle Danielovy hlavy. Začala s místem, kde byla označovaná ona i Barnaby, jemně mu přejela prsty po kůži a pak přitlačila a přejela jimi ještě jednou. Nic. Viděla pár zahraničních subjektů, které měly sledovací zařízení čerstvě vyjmuté zpoza uší, takže dál zkontrolovala tohle místo. Potom mu prsty prohrábla vlasy, zkoumala, jestli nemá na lebce nějaké hrbolky nebo tvrdá místa, která tam nemají být. Jeho lokny byly jemné a příjemně voněly po citrusech. Ne že by ji zajímaly jeho vlasy, ale aspoň se nemusela prohrabovat mastným, smradlavým ptačím hnízdem. To oceňovala.

A teď k tomu těžšímu. Pokud si tohoto muže hlídal de la Fuentes, sledovací zařízení bylo pravděpodobně v oblečení. Nejdřív mu zahodila boty do lesa vedle cesty – z jeho oblečení vypadaly nejpodezřeleji. Spousta mužů nosila denně stejný pár bot. Pak mu svlékla košili, vděčná za to, že je zapínací, i když i tak ji bylo těžké dostat zpod jeho těla. Ani se nesnažila mu dostat přes hlavu nátělník. Z kapsy vytáhla skalpel, sundala z něj pásku a rozřezala látku na tři části. Prohlédla si jeho hrud' – žádné podezřelé jizvy ani hrbolky. Kůži na těle měl světlejší než tu na rukou. Měl slabé nerovnoměrné opálení, bezpochyby z toho, že měl na sobě při stavění domů v Mexiku tričko. Nebo při přebírání superviru v Egyptě – tam je taky dost slunečno.

Měl svaly, které přisuzovala spíš sportu než posilovně. Žádné nafouklé boule, jen hladké svalstvo, které ukazovalo, že je aktivní, aniž by tím byl posedlý.

Převrátit ho na břicho bylo obtížné a zapadl jí do prostoru na nohy, přehnutý přes výstupek mezi sedadly. Přes levou lopatku měl dvě světlé jizvy, rovnoběžné a stejně dlouhé. Opatrně je prozkoumala, dloubala do